

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידית

סמרטפון
רק עם ואצאפ!

אפשר!! וכדאי!!

מרכז הזמנות ארצי
052-2-129-129

זולפון

אספקה לכל חלקי הארץ תוך 24 שעות
רח' פינס 9 ירושלים | zolphone.co.il

- 30 פעם אמרו שליהודים יש חוש לשפות. החוש הזה נעלם. התוועדות
- 6 ציניות. אפשר לצאת מזה? שאלת השבוע
- 14 בין הפרדס לשדה התירס, האש עברה ולא התפשטה אלומה לב
- 4 כללים למורה רוחני מיכי יוספי
- 8 הצעקה! צבי יחזקאלי

צ'לי וצ'לכס צ'לה הוא

בין עיבודים מורכבים לטיפולים בבית הרפואה, חי הצ'לן דורון טויסטר את תשובתה של המוזיקה עמוד 16

זמני השבת
KENNEDY

כניסה	יציאה	
19:10	20:29	
19:26	20:31	
19:19	20:30	חיפה

הקומקום הבריאותי לשבת!
KENNEDY.CO.IL | 03-9537790

דגן בוטיק

מגורי יוקרה באפרת

לבחירתכם: מגוון דירות 5 חד'

קרוב אליך מרימים גבוה צוללים לעומקים מדליקים אש מים שקטים מוחין דגדלות לב מבין

תורמים עכשיו!

תרמת
180 ש"ח?
קיבלת מתנה

מבית היוצר של 'קרוב אליך'

תרמת
1,800 ש"ח?
קיבלת הקדשת גליון שלם
לכבוד יקירך

לבחירתכם:

ספר התוועדויות עם הרב עדין אבן ישראל
(שטיינזלץ)
ספר התוועדויות עם הרב שבתי סלבטצקי
קומיקס סיפורי צדיקים "מאורי האש": בעל
התניא, או האחים הקדושים רבי אלימלך
ורבי זושא, או רבי לוי יצחק מברדיטשוב

תרומה אחת מתנה אחת.
תרומה כפולה מתנה כפולה

שימו לב המספר עודכן

072-2792086 נתן

 Qarov.org/truma

בנק פאג"י (52) • סניף 183 • חשבון 777994 • ע"ש קרוב אליך

כבר שנים שאני מחפשת אותו, שנים שאני מבקשת להתקרב, להרגיש, לדעת... שנים וכל פעם זה לא בדיוק, ומשהו אחר ובכלל... ולא. והחיפוש נמשך... וגדלתי ובגרתי, למדתי והשכלתי, ומתוך שלא לשמה בא לשמה.

מטופלת שלי הגיעה לחדרי עם עיניים דומעות ולב שבור והרבה הרבה בלבול, ומתוך הבלבול הגיעה ישועתי.

המטופלת באה שבורה ויצאה, לדבריה, יותר שלמה, ולי השאירה ללא ידיעתה ומתוך הבלבול (?) מתנה. על שולחני שכחה את עלוני השבת שלה וביניהם, בשקט בשקט, המתין המפתח להרגיש קרוב.

כבר בפעם הראשונה שעלעלתי ב'קרוב אליך' הרגשתי כמו ילדה בחנות ממתקים, חנות ממתקים בהשגחת הבורא... כל עמוד ממתק. כל כתבה מעדן.

סוף סוף הרגשתי קרוב.

מאז בסייעתא דשמיא אני בדרך, כאשר העלון הוא נר קטן בחושך.

שנים אחרי שסיימתי התמחות בבית ספר לפסיכותרפיה, השתלמתי בגישות טיפוליות שונות מאנליזה ועד בודהיזם, אני מרגישה שהגעתי סוף סוף הביתה. ואני מסיימת בימים אלו שנה ראשונה בבית הספר 'תורת הנפש' על פי הבעל שם טוב (גם אליהם הגעתי דרך פרסום בעלונכם).

כפסיכיאטרית וכמטפלת, גם עבורי וגם עבור מטופליי, העלון הוא מקור שופע ומדריך בנקודות שפל, חושך וקושי. יש לכותבים בעלון יכולת מופלאה להביא לקוראיו עמקות בצד מתיקות, חכמה בצד אהבה.

בתרמילי שוכנים כעת משפטיו של הרב יונתן זקס והרב שטיינזלץ בצד אלו של פרויד, משפטיה של אלומה לב, הדסה סאסי, רוחמה בן יוסף בצד מלני קליין, אנטומיה של המוח בצד מאמרי חסידות ותניא... העצות הרגישות של הרב שפירא בצד כתבות מלאות צוף, רוח ואהבת השם וישראל של אהרן רזאל וצביקה יחזקאלי. ויסלחו לי אלו שלא הזכרתי בשמותיהם אך מילותיהם עמי.

הכל בשירות קרוב אליך.
ופתאום האין קרוב אליי. קרוב אליך.
וטוב לי! שאו ברכה
בשמי ובשם מטופליי בהווה ובעתיד
ד"ר יפעה מליק גרינברג

ימי לימוד

לגביט שטאט
שני-רביעי
ד"ר אב (5-7.8)

250
בלבד

1-3 ימי לימוד

מהרדו להדגש במחיר המזלנו
עדי י"ח תמוז 1.7 בחצות

WWW.KENES-TANACH.ORG

הרשמה:
לפרטים

תמיכה טלפונית
להרשמה:
058-6858768

א' | 9:00-14:00
ב' | 19:00-21:00

ג' | 9:00-14:00
ד' | 17:00-21:00

ניתן להשאיר הודעה
בסל שעה ושש
אלכס

ניתן
להרשם
לשיעורי
השתלמות
למורים ע"י
המסללה
באתר

מתחם נשים:
ישיבת בני"ע
רח' ז'בוטינסקי 59

מתחם גברים:
תיכון אמ"ת
רח' ז'בוטינסקי 99

שעות	נשים	גברים
9:20-10:30	הרבנית דנה סליי הנביא יחזקאל ומגילת איכה וזקנוהו ברוחאון בעמידתו ובמעוררותו	הרבנית דנה סליי הנביא יחזקאל ומגילת איכה וזקנוהו ברוחאון בעמידתו ובמעוררותו
11:00-12:10	הרבנית ברוריה בן שחר נשים חכמות בספר עמואל	הרבנית ברוריה בן שחר נשים חכמות בספר עמואל
12:40-13:50	הרב יואב אוריאל פלטק בנבונה - ליריה חזקה	הרב יואב אוריאל פלטק בנבונה - ליריה חזקה
14:30-15:40	תהילה הרין שבת עמומה חסידה וחתונה	תהילה הרין שבת עמומה חסידה וחתונה
16:10-17:20	הרב דוד אמיתי ויסאלו בארץ חמדה	הרב דוד אמיתי ויסאלו בארץ חמדה
תוכנית ערב 19:00- 22:30	הרב עזי לבנברג הרב ראובן ששון פולחן בירודי שפ"א או נבואי	הרב עזי לבנברג הרב ראובן ששון פולחן בירודי שפ"א או נבואי

שעות	נשים	איך לומדים תנ"ך?		גברים
		מסלול נשים	מסלול גברים	
9:20-10:30	הרבנית דנה סליי זוהם לא אמיתי לי	הרבנית דנה סליי זוהם לא אמיתי לי	הרבנית דנה סליי זוהם לא אמיתי לי	הרבנית דנה סליי זוהם לא אמיתי לי
11:00-12:10	הרבנית ברוריה בן שחר נשים חכמות בספר עמואל	הרבנית ברוריה בן שחר נשים חכמות בספר עמואל	הרבנית ברוריה בן שחר נשים חכמות בספר עמואל	הרבנית ברוריה בן שחר נשים חכמות בספר עמואל
12:40-13:50	הרבנית דנה סליי הנביא יחזקאל ומגילת איכה וזקנוהו ברוחאון בעמידתו ובמעוררותו	הרבנית דנה סליי הנביא יחזקאל ומגילת איכה וזקנוהו ברוחאון בעמידתו ובמעוררותו	הרבנית דנה סליי הנביא יחזקאל ומגילת איכה וזקנוהו ברוחאון בעמידתו ובמעוררותו	הרבנית דנה סליי הנביא יחזקאל ומגילת איכה וזקנוהו ברוחאון בעמידתו ובמעוררותו
14:30-15:40	הרבנית ברוריה בן שחר נשים חכמות בספר עמואל	הרבנית ברוריה בן שחר נשים חכמות בספר עמואל	הרבנית ברוריה בן שחר נשים חכמות בספר עמואל	הרבנית ברוריה בן שחר נשים חכמות בספר עמואל
16:10-17:20	הרבנית דנה סליי הנביא יחזקאל ומגילת איכה וזקנוהו ברוחאון בעמידתו ובמעוררותו	הרבנית דנה סליי הנביא יחזקאל ומגילת איכה וזקנוהו ברוחאון בעמידתו ובמעוררותו	הרבנית דנה סליי הנביא יחזקאל ומגילת איכה וזקנוהו ברוחאון בעמידתו ובמעוררותו	הרבנית דנה סליי הנביא יחזקאל ומגילת איכה וזקנוהו ברוחאון בעמידתו ובמעוררותו

שעות	נשים	גברים
9:20-10:30	הרבנית דנה סליי זוהם לא אמיתי לי	הרבנית דנה סליי זוהם לא אמיתי לי
11:00-12:10	הרבנית ברוריה בן שחר נשים חכמות בספר עמואל	הרבנית ברוריה בן שחר נשים חכמות בספר עמואל
12:40-13:50	הרבנית דנה סליי הנביא יחזקאל ומגילת איכה וזקנוהו ברוחאון בעמידתו ובמעוררותו	הרבנית דנה סליי הנביא יחזקאל ומגילת איכה וזקנוהו ברוחאון בעמידתו ובמעוררותו
14:30-15:40	הרבנית ברוריה בן שחר נשים חכמות בספר עמואל	הרבנית ברוריה בן שחר נשים חכמות בספר עמואל
16:10-17:20	הרבנית דנה סליי הנביא יחזקאל ומגילת איכה וזקנוהו ברוחאון בעמידתו ובמעוררותו	הרבנית דנה סליי הנביא יחזקאל ומגילת איכה וזקנוהו ברוחאון בעמידתו ובמעוררותו

כנס תשע"ט
מוקדש לע"נ ולאורו
של מורנו הרב
אלישע ושלצקי זצ"ל

לשתתפים בכנס יוצאת הספר 'והוא בתנאים' ב'
אסופת מאמרים מכנס תש"ח

אנחנו מנסים לעבוד על הטריות ולא הכנס, על
האמונה ולא הסבלנות. למה בעצם בן אדם רוצה
לעבוד על כמה דברים יחד? בעלל שרואו רוצה
להספיק רבה. הבליה היא שהנפש לא בנייה
לעבוד כך

שיחת חברים

עם מיני יוספי

עצמאות מחבקה

שלהם: "רבי אליעזר אומר: עין טובה, רבי יהושע אומר: חבר טוב, רבי יוסי אומר: שכן טוב, רבי שמעון אומר: הרואה את הנולד, רבי אלעזר אומר: לב טוב". הבני-יששכר מפרש שכל החכמים מצאו את התשובה בסיפור של ראשית הבריאה.

רבי אליעזר ענה, שהדרך היא "עין טובה". עין טובה עניינה לראות את הטוב שבמציאות ואת הטוב שבזולת ולשמוח בו. בסיפור הבריאה כתוב: "וירא אלוקים את האור כי טוב". המציאות של אור היא עניין אחד, אבל לראות שהאור הוא טוב זה כבר משהו אחר. ה' יתברך רוצה שנעבוד על ראיית הטוב. בסביבה הקרובה שלנו יש הרבה טוב, רק שאנחנו לא תמיד מבחינים בו. חשוב לדעת, שהטוב מקבל תוקף ומקבל ביטוי משמעותי כשיש מישהו שמזהה אותו. הרבה פעמים כשרואים משהו טוב אצל השני, מרגישים שזה כאילו על חשבוננו. יש לנו עבודה רוחנית חשובה, להתבונן בטוב ולייקר אותו. כמוכן שאחרי הזיהוי צריך לשמוח בטוב ולא חלילה להצטער עליו.

התשובה של רבי יהושע היא: "חבר טוב". במעשה בראשית רואים את זה בבריאת האור והחשך. בהתחלה הם היו בערבוביה, ואחר כך כל אחד קיבל את מקומו. "ויקרא אלוקים לאור יום, ולחשך קרא לילה". כל אחד נמצא בתחום שלו, ומתוך כך פועלים בהתאמה.

רבי יוסי אומר: "שכן טוב". מה ההבדל בין חבר טוב לשכן טוב? ביחסים עם שכן, לפעמים בן אדם מתרץ לעצמו שעם השכן הוא פשוט נתקע, ואין לו ברירה. הוא חושב: "אם רק הייתי יכול לבחור מישהו אחר שיגור כאן, הייתי שכן מה זה טוב... מה לעשות, שמשמיים נתנו לי את השכן הכי לא מוצלח בעולם!" רבי יוסי אומר שזה בדיוק העניין. חבר, אתה יכול לבחור. שכן, בא לא ממש בכחירה, והעבודה המיוחדת שיש בזה היא, לקבל את מה שיש. ליצור מערכת יחסים טובה עם אחד כזה שלא דווקא היית רוצה לחיות איתו.

לב טהור

רבי אלעזר ענה: "לב טוב". לב טוב מבטא מלאות פנימית. אדם שמוצא את האושר שלו בפנימיותו, הוא אדם בעל לב טוב. ישנה חוויה של מלאות, שנובעת מעצם היותנו בקשר עם הפנימיות, עם הנשמה שלנו. כשחשים את הלב, ממילא, בכלל בלי מאמץ, אנחנו רואים את הטוב, כי אנחנו מלאי טוב. אדם שיש לו עין רעה, היא נגרמת מההרגשה שהוא חסר. למה אדם לא יודע להיות חבר טוב? מאותה סיבה - הוא כל כך מסוכסך עם עצמו, ואין לו שום קשר עם המהות שלו, אז ממילא הוא גם לא מצליח להיות בקשר טוב עם הזולת. כל האישיות מושפעת מהלב. רבן יוחנן מרגיש ש"בכלל דבריו דברים". שאר הדברים: עין טובה, חבר טוב, שכן טוב, הרואה את הנולד - כולם קורים ממילא וללא שום מאמץ.

נראה לי שיש כאן גם הגדרה לענווה ולגאווה. הגאווה מגדיר את עצמו דרך פרמטרים חיצוניים. הוא מסתכל על רכוש ומעמד חברתי, ומגדיר ומחשיב את עצמו לפי מצבם. הסתכלות כזאת היא גאווה, כי שום דבר לא אמיתי בסוף. יש בזה סוג של סטייה מהפנימיות. לעומת זאת הענווה היא תוצאה של מלאות פנימית, שאדם יודע ומרגיש מה באמת שייך לו. הוא חי מהאור האלוקי שטמון בתוכו.

שלום לכולכם, חברים יקרים! בפרקי אבות שאנחנו קוראים בחודשי הקיץ יש בקשה מעניינת של רבן יוחנן בן זכאי לתלמידיו: "צאו וראו איזו היא דרך ישרה שידבק בה האדם". אתם יודעים, חשבתם על זה שצורת הפנייה של רבי יוחנן לתלמידיו היא ממש מיוחדת. הוא אומר לתלמידים שלו: "צאו וראו", שזה שילוב מדויק. יש מורים או רבנים שלועסים את כל הלימוד עבור התלמידים. לעומתם, רבן יוחנן נותן כאן עצמאות בריאה לתלמידים שלו. מצד אחד, הוא נותן להם תמיכה - הוא מחכה לשמוע מהם, ולא סתם נעלם. מצד שני, הוא שולח אותם: "תעשו את העבודה בעצמכם" - "צאו וראו"! הוא מצפה שכל אחד יצא למחקר האישי שלו ויביא תוצאות משלו. אחרי התהליך שלהם הוא מקבל אותם חזרה, מגיב על התוצאות, וככה עוזר להם לכוון את דרכם בהמשך.

הרבה פעמים רואים אצל הורים או מורים שהם הולכים באחת משתי דרכים קיצוניות. או שנמצאים בשליטה גמורה על הלימוד, לא נותנים לילד טיפת עצמאות ולא משאירים שום מקום לפיתוח החשיבה האישית, או שנותנים עצמאות כל כך רחבה, עד שהילד חש בודד ומוזנח, וכנראה שבצדק. כי לפעמים ההורה או המורה, גם אם אולי מבלי דעת, באמת מזניח ורק מלביש הכל במילים של חופש ועצמאות. רבן יוחנן מלמד אותנו שהדרך המתוקנת בחינוך היא נתינת מקום לתלמיד לבטא את העצמאות והחשיבה שלו מצד אחד, ומצד שני להיות נוכח בשבילו כדי לתת תחושת ביטחון ולכוון אותו, להתקדם נכון עם התוצאות שהוא מביא.

אור בהירות הדרך

גם התוכן של שאלת רבן יוחנן צריך לימוד. הוא שואל: "איזו היא דרך ישרה שידבק בה האדם". בדרך כלל אנשים לא מחשיבים את הדרך. כולנו רוצים להגיע מיד אל היעד הסופי. הדרך, התהליך, נראה בעינינו כמעמסה. רבן יוחנן אומר לתלמידיו: "תחפשו את הדרך, שהיא בעצמה טובה". הוא רוצה שהם ימצאו דרך שבה בעצמה יש משהו משמח וטוב.

ישנה עוד נקודה שכדאי לשים לב אליה: "שידבק בה האדם". ישנה תופעה בעבודת ה', שאנחנו מנסים לעבוד על הרבה עניינים יחד. מנסים לתקן כמה מידות בו זמנית - לעבוד על הזריות ועל הכעס, על האמונה ועל הסבלנות ועוד ועוד. רבן יוחנן מכוון אותנו לדבוק בדרך אחת. אם יהודי לוקח עניין אחד מרכזי בעבודת ה' ומתעמק בו, דבק ומתמיד בו, התוצאות שהוא יקבל ישיפיעו על כל שאר התחומים.

למה בעצם בן אדם רוצה לעבוד על כמה דברים יחד? בגלל שהוא רוצה להספיק הרבה. הבעיה היא שהנפש לא בנויה לעבוד על כמה עניינים ביחד. אם מנסים כמה דברים יחד, עלולים להפסיד. בדיוק על זה נאמר: "תפסת מרובה לא תפסת". לעומת זאת, אם לוקחים עניין אחד עיקרי ולומדים אותו לעומק, ומתרגלים ומחפשים עוד מקורות שמבארים אותו, וכותבים במחברת תובנות שעולות לנו על אותו עניין, בסוף נוצרת התפתחות שהולכת ומקרינה על כל האישיות.

מעשה בראשית

התלמידים של רבן יוחנן חוזרים ומשתפים את רבם בתשובות

אוהבים את יתק"א ומחזירים תודה!

י"ג - י"ד בסיון (16-17 ביוני)

36 שעות להשלמת בניין חדר האוכל
לתלמידי ישיבה תיכונית קרית ארבע חברון

לתרומות חייגו 02-5452630 או חפשו בגוגל 'אוהבים את יתק"א'

לכל כדור יש כתובת

שמעון מזמ

אברך בישיבת שבי חברון

ציניות

איך נפטרים ממנה?

איבדנו את זה

אורי צוקר

גילוי נאות: אני בהחלט עונה להגדרה ציניקן, מצד שני אני סובל מציניות כנראה לא פחות מאחרים, כך שהדברים נכתבים בעיקר כלפי פנים. מה כל כך מעצבן בציניות? רוב האנשים הציניים שפגשתי היו אנשים נפלאים ובעלי מידות טובות, אבל תמיד היה לי חשש סמוי מהתגובות הציניות שלהם. ידעתי שהם לא רוצים לפגוע, ובכל זאת משהו בתגובות שלהם היה קצת יותר מלא נעים.

מה יש בציניות? זלזול, ביקורת, דחייה, הקטנה, האשמה ועוד כל מיני מילים לא נחמדות כאלו. המשותף לכולן הוא: תגובות שזורקות הכל החוצה עוד לפני שהוא נכנס פנימה. מין שריון הרמטי שלא נותן לדברים להיכנס פנימה ולא נותן לפנימיות לצאת החוצה. הפוזה הקלילה של הציניקן לא מאפשרת לנו להתייחס לדברים ברצינות הראויה להם.

עם הציניקן לא מתנהלת שיחה. מתנהל משהו ליד השיחה, תחושה מוזרה שאתה לא לגמרי מדבר עם זה שעומד מולך, אתה מדבר לידו והוא לידך.

אבל נראה לי שמי שבעיקר סובל זה הציניקן בעצמו, באיזשהו מקום הציניקן מתחיל לחיות את החיים שלו ליד החיים ולא את החיים בעצמם. מצבים, תחושות, תוכנות מפסיקים לחלחל פנימה, הם נהדפים החוצה לפני שהציניקן מספיק לעבד אותם. הציניקן מתחיל להסתכל על החיים מבחוץ, כצופה מהצד, במקום להסתכל מבפנים. הוא מלא ביקורת לא רק החוצה אלא בעיקר פנימה.

בעצם, אולי כולנו קצת ציניקנים.

שימו לב שיש כנראה רק אוכלוסייה אחת בעולם שאין בה ציניות: ילדים. ילד חי לגמרי את החיים, כל דבר שהוא עושה נורא חשוב, גם אם זה להדביק פלסטלינה על נייר. הכל שווה התייחסות פנימית ותשומת לב. ילדים הם פשוט תמימים.

אין פתרון קסם לציניות, יש תהליך ארוך של חזרה לעצמנו. איבדנו את התמימות הפשוטה שמצד אחד נותנת יחס פנימי לכל דבר, ומצד שני לא לוקחת ללב עמוק מדי באופן פוגע. הדרך לחזור לשם היא פשוט להתחיל לאט לאט לעבוד על השריר שנקרא תמימות, ככל שנחזק אותו יותר, נהיה פחות ציניים ונתחיל למצוא מחדש את עצמנו ואת העולם הפנימי שלנו.

ציני. חד, שנון, חזק.

זה נכון, אבל...

הרמח"ל במסילת ישרים מדמה את הליצנות למגן משוח בשמן, שזה ללא ספק כלי הגנה עוצמתי. לבד מהחזק והעוצמה של המגן עצמו, השמן גורם לכל החיצים להחליק, בכלל לא מתחיל מאבק. נו, נפלא! זה כלי הגנה מעולה. הבעיה מתחילה כשהאדם לא יודע לזהות מהו חיץ ומהי מתנה, והוא מתחיל להפעיל את המגנה הזו כנגד כל דבר שבא אליו.

הציני פוחד מכנות, אתם מכירים את זה: מעגל שיח, מעלים נושא אישי שדורש שיתוף, ואז מישהו זורק בדיחה עוקצנית, ובוט, הקסם מתפוגג. מגן משוח בשמן. הציני קלט שעף לעברו חיץ, שאלה אישית, כנות, משהו שיגרום לו להשתנות, משהו שמעמיד אותו נבוך, וזה מאיים. העולם הפנימי שלי ייפגע אם אעמוד מול דבר גדול. "שום דבר לא יפגע בי, שום דבר!" שאף אחד לא יעז להיפגש עם המקומות הרכים שבי, אפילו לא אני בעצמי! אז המגן מורם. הציניות יוצרת צינה היכן שמתחיל להתחמם.

איך נפטרים מזה? אם האדם מאמין שלחץ הזה יש כתובת, אולי הוא לא ירים את המגן. החץ הזה נשלח בדיוק אליך! הוא רוצה לומר לך משהו. אבל

זה קשה ומפחיד, וזה

זווקק אומץ. אומץ להיפגע, אומץ להיחשף בחולשה, אומץ לעמוד מול דבר נשגב, ואתה רחוק ממנו, והמרחק הזה מכאיב, אבל במקום ללעוג בעוקצנות לאותו הדבר, להקטין אותו, לרוקן אותו, ובכך להסיר את האיום - הרשה לעצמך להיפגע, הרשה לעצמך לכאוב, הרשה לעצמך להגיש, להתרגש.

הרשה לעצמך להכיר שיש דברים נשגבים בעולם, וגם אם הם לא שלך, איזה טוב שהם קיימים. בחורים צעירים ורוקדים בלהט, וזה דוקר את ליבי, איפה אני ואיפה התום הזה - תכאב ותשמח שיש אותם, שהם שלחו לך חיץ, דוקר, אך מרפא, מזרק, שכאב דקירתו קטן לאין ערוך מהמרפא שהוא מביא בכנפיו.

אני מוצא בעצמי לעיתים חיבה יתירה לאנשים ציניים, גיליתי שהציניים הגדולים הם אנשים רכים ועדינים שעטפו את עצמם בהמון שכבות. ליץ אותיות צל, ואם אתה לא נבהל מהצל אתה בעצם מבין שיש פה אור גדול שמסתתר.

ולסיום, אפשר ללמוד מילדים. אם נרצה לאפיין תנועת גוף של ציניקן נדמה כי קריצת העין היא סימן ההיכר, קריצה שאומרת שהכל משחק, שהכל בדיחה, קריצה של ראייה שטחית חד-ממדית. ילד לא יודע לקרוץ, יש לו שתי עיניים גדולות ועגולות שרוצות לבלוע את העולם, נרשה לעצמנו לשמור מעט מתום הילדות הזה.

פסיכולוג לא יכול לטעות

הרב אורי גמסון

חב"ד בקמפוס

ציניות היא בדרך כלל מערכת הגנה מפני פגיעה. החשש שאפגע בגלל טעות שעשיתי, כישלון שנכשלתי, פגיעה בתדמית שלי ועוד כהנה וכהנה. כנגד הציניות, על הצד השני של הסקאלה, עומדת התמימות. דבר מעניין שמוצאים ביחס לתמימות הוא שאת המילה "תמימות" אפשר לתרגם בשני אופנים: נאיביות או שלימות, ושני האופנים הללו נכונים לגמרי, כי נאיביות אמיתית מגיעה ממקום של שלימות.

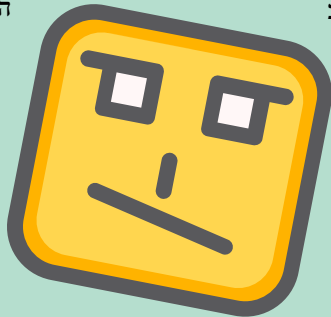
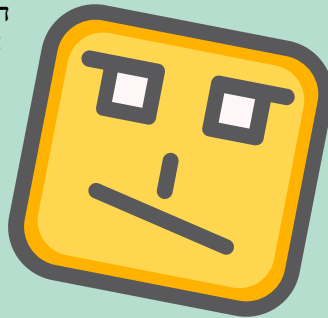
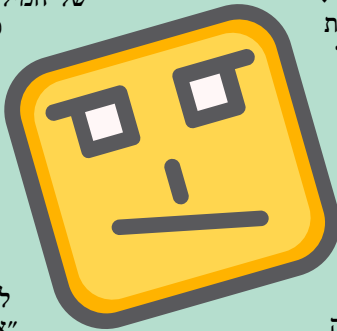
כאשר אדם מאפשר גם לטעויות וגם לכישלונות להיות חלק ממי שהוא, מהאישיות שלו, אז אולי הוא נתפס בעיני אחרים כתמים במובן הנאיבי של המילה, אבל האמת היא שאדם כזה הוא האדם השלם, כי גם הטעויות והכישלונות מצטרפים בכדי לבנות יחד עם ההצלחות שלו, את האדם שהוא, ודווקא זה מגלה את החוזק הפנימי שיש בו.

שמעתי פעם אמרה שטענה שפסיכולוג לעולם לא יכול לטעות, כי גם אם הוא טעה "אז בוא נדבר על זה..."

על אותו המשקל אפשר לומר שאדם תמים לעולם לא יכול לטעות או להיכשל, כי גם אם טעיתי ונכשלתי, בואו ניקח את הכישלון הזה ונצורף אותו כעוד נדבך בבניין האישיות שלי. עד כאן זה יפה, אבל השאלה הגדולה היא איך בדיוק אפשר להגיע למצב נפשי של תמימות כזו? אם החיים והעולם שסביבי הם בית ספר שמלמד אותי כיצד אוכל לבצע את משימת חיי: "לעשות רצון אבינו שבשמים", אז אין מקום לציניות, משום שהיא חוסמת למידה, היא לא מאפשרת לתוכנות לחדור פנימה.

המקום שבו נמקד את עצמנו ב"אני לא נבראתי אלא לשמש את קוני", הוא המקום שבו נהיה מסוגלים לאפשר לעצמנו להיבנות מהטעויות שלנו, שילמדו אותנו יותר על עצמנו ועל משימת חיינו.

זה המקום שבו נהיה פחות ציניים, ויותר תמימים ושלמים.

צורבא קרבנים

העניקו לילדכם חווית לימוד מהנה ואיכותית!
מכון צורבא מרבנן בראשות הרב בן ציון אלגאזי, מרחיב את מהפיכת ההלכה. בואו לחשוף את ילדכם להיכרות חוויתית בלימוד 'הלכה למעשה' בצורה נגישה וצבעונית, כמו שילדים אוהבים.

74 אורן לרנר BSD

- מתחילים בקטן ממשיכים בגדול
- איורי קומיקס בשפה קלילה
- לימוד בקבוצות

**פתחו שיעור צורבא לילדים
אצלכם בקהילה!
1-700-500-777**

צבי יחזקאלי

איתא
תורת

עברו כמה שנים מאז והופעתי שוב ב'הצעקה', ראה אותי הבחור מאז ושאל "באת הפעם לצעוק באמת?". כן, אמרתי. משום מה מאז שחזרתי בתשובה המון דברים משתבשים לי. פתאום המון דברים נתקעים, פשוט סדרה של תקלות ומניעות. אין לי הסבר לזה. "ברוך הבא למועדון" הוא אמר

צעקה

צריך את זה.

ואז הוא שאל אותי על אותו ילד פנימי שמתנגד להרבה צעדים שהמבוגר עושה. אמרתי לו ששינוי, הילד ואני, חזרנו בתשובה. הוא צחק ואמר: "אתה עוד תגלה שלמרות שחזרת בתשובה, הקולות האלה לא נעלמים". מרד פנימי והתנגדות קיימים אצל כל אדם. לא משנה אם זה כאשר הוא קם לתפילה או הולך לעבודה, זה שם. אז הבנתי את מה שרבינו אמר. תשתוק. תתבוזה ותעשה תשובה. אבל כשאתה כבר יהודי כשר, זו לא התחנה האחרונה.

נכון שעברנו הרוסים אם עשינו מה שצריך ואפילו בהידור, זה ממש מספק. אלא מה? כנראה שזה מנגנון שצריך תחזוק. ההידור האמיתי זה לצעוק כמו חיה, לא כי זו סדרת חיות או דמיון מודרך בגן חיות, זה חלק בתוכך שאתה מסרב לפגוש. "נכון אתם אנשים כשרים" אמר רבנו, "אבל רציתי שתהיו כחיות הנוהמות ביער". אם אתה רוצה לעבוד על המידות שלך אתה חייב לתחזק את הילד שצועק בפנים. לתת לו מקום כמו שאומרים. להקשיב גם לו. אם הרוע מתפרץ לפעמים לחייך ואתה לא מוכן לקבל את זה, אם הכאב פולש לך לסדר יום ואתה לא מבין שזה משלוח יקר, יש סיכוי שתנהג כראוי בחוץ ולא תבין מה קורה בפנים. זה השלב שהצעקה מתגברת בפנים וזה הזמן להתבונן.

אדם שמתקדם בעבודת השם, חוויית הכאב שלו גדלה ואז הוא מקבל הזמנה להכיר את העולם הפנימי שלו ולתת לו מענה. הכי קל ביער כשהמלך של העולם מקשיב רק לך ואתה מרגיש מספיק חופשי לספר לו על הצעקה הפנימית.

עברו כמה שנים מאז והופעתי שוב ב'הצעקה', ראה אותי הבחור מאז ושאל "באת הפעם לצעוק באמת?". כן, אמרתי. משום מה מאז שחזרתי בתשובה המון דברים משתבשים לי. פתאום המון דברים נתקעים, פשוט סדרה של תקלות ומניעות. אין לי הסבר לזה. "ברוך הבא למועדון" הוא אמר. "עכשיו אתה מתחיל לעבוד את השם יתברך".

איך אומר הסטיקר, "הכל משתבש לטובה" בסוף כמובן.

שעת חצות הגיעה וצעקתי עם כולם את הצעקה שלי. ומאז גם לבד, מותר ומומלץ לספר לבורא עולם על הילד הפנימי. ביער קל יותר לצעוק, זו לא פאדיחה כשלא שומעים מסביב.

השכוב דפדפתי בפנקס שבטלפון כשחיפשתי נושא לכתוב את הטור, ואז ראיתי משפט שכנראה נאמר באותה שיחה עם הבחור במדבר. משפט שהוא גם סטיקר שאומר את הכל: "עדיף לנבוח בהתבודדות מאשר להיות סתם כלב בחיים".

זה מה שהוא אמר. בוטה אבל... גם נכון.

שני ילדים רבים על צעצוע, הוויכוח כבר הופך לקרב חבטות, עד שאבא מגיע ופוסק: "תוותר לו. אתה הבוגר, נו תתנהג בהתאם".

באותו רגע ילד אחד נרגע והשני מתקומם. אין לו ברירה. גם אם הוא יתנגד זה לא יעזור לו. בתוכו אפשר לשמוע צעקה.

ילד שומע את זעקות האי-צדק והלא פייר, מדי כמה ימים, הוא צועק ונלחם אבל המציאות חזקה ממנו.

לאט לאט הצעקה הפנימית מתרחקת, נדחקת. החיים ממשיכים ורק הילד, שנונח אי שם בפנים, ממשיך לצעוק.

הריב על הצעצוע ממשיך בהרבה צורות אל תוך עולם המבוגר, הויתור הוא ערך שמעיד על מידות, על אמונה ועל הכנעה - הנה אני לא מתנגד למציאות. רבנו אף קבע את הכלל "כשישמע בזיונו - ידום וישתוק". השתיקה היא מעלה, השתיקה מעידה על קבלה והבנה שזה מה שהשם יתברך רוצה כעת עבורי. לאחרונה אפילו ראיתי שלט בכביש שקורא לנהגים לוותר ולהבליג בנסיעתם. נו, אז מה הבעיה?

הבעיה היא הצעקה הפנימית. מה עושים איתה? אדם בוגר, עובד השם שעובד על המידות שלו, מוצא את עצמו מוותר ומבליג, בבית מול הילדים, מול האישה וכמובן בכביש. מוותר מוותר ולא קולט איך מדי פעם יש לו מחאה פנימית שצועקת את ההפך. הוא לא רגיל לשמוע צעקה פנימית כזו, ולכן הוא ימצא את עצמו אחרי הויתור העשירי, כועס פתאום בלי הסבר. למה? כי הוא בחר לעשות את מה שנכון בלי להקשיב למערכת הפנימית שלו. ילדים שמוותרים ומוחים על כך הם אמיתיים, לעומת מבוגר שאומר... "לא, לא, אני בסדר, לא נעלבתי, אני אסתדר. הכל בסדר...". מה עושים עם הקול הזה שחי בתוכי? מוותרים? או צועקים כמו חיות? כנראה שגם וגם. הבוגר מוותר ואם לילד יש משהו לומר, צריך לתת גם לו מקום.

בתחילת תהליך התשובה שלי הווננתי לאירוע שנקרא 'הצעקה'. כמה בעלי תשובה שמודעים לעצמם עם עוד כמה חבריה שאוהבים לצאת למדבר התכנסו מדי חצי שנה בלילה במדבר. מדורה, כוס קפה, החלפת חוויות... ואז אחרי שאמרו תיקון הכללי הם פשוט הסתדרו במעגל מאולתר והחלו לצעוק. לא לצחוק, אלא לצעוק. בלי להסביר על מה אבל כל אחד עם עצמו שחרר צעקה לשמים עם מטען שהביא מהבית.

מה זה? שאלתי את אחד המארגנים.

"זה המקום היחיד שיש לנו לבוא ולצעוק להשם יתברך את מה שצועק אצלנו בפנים. לפעמים אפילו בהתבודדות זה לא יוצא אמיתי, עד שנוסעים רחוק כדי לצעוק, ואחר כך גם לצחוק".

פשש איזה הסבר. חשבתי לעצמי. ולבחור אמרתי שאני לא ממש

מה אתם מחפשים?

- א. לגדל ילדים בשמחה
- ב. תלמוד תורה ובי"ס לבנות
- ג. שליחות משמעותית
- ד. כל התשובות נכונות

הצטרפו אלינו לקהילה תורנית
והיו שותפים למשימה לאומית
לפרטים 052-6169231

תש"ח תשע"ט

שבי חברון מאז ולתמיד

מחזיקים תורה ומחזקים את עיר האבות
היו שותפים בבנייה ובהרחבת
הישיבה ב'בית רומנו' בחברון

ההתרמה השבוע!
בימי רביעי וחמישי

ט"ז - י"ז סיוון (19-20.6)

כל תרומה תוכפל על ידי ידי הישיבה בארץ ובחו"ל!

מרחיבים את ישיבת שבי חברון ומנציחים את תלמידנו איל יפרח הי"ד
שנחטף ונרצח בט"ו סיוון תשע"ד בידי בני עוולה

לפרטים נוספים:

טל': 1-800-400-140 | charidy@shaveihevron.org | פ' חפשו אותנו בפייסבוק 'שבי חברון'

גל אורן לרנד BSD

מי שחצה יבשות וימים ואסף עימו עמים וביטל אלילים, מי שעמד אל מול הקודש בשתיקה ונזכר בעוצמתם של המעשים המדודים - הוא נקרא לעמוד באופן ישיר ובלתי אמצעי אל מול האלוקים ולפתוח את ליבו

לקשור את הנפש במילים

הוא על-כל-העמים.

יודו שמך גדול ונורא -

קדוש הוא.

פעימה ראשונה: על אף ההתקרבות שהתבטאה במזמורים הקודמים ובכניסת שבת, אנו נזכרים כעת כי שמו של הקב"ה, כמו שכינתו בינות הכרובים, חומק מבין אצבעותינו. אנו עומדים אל מול "שמו" בלבד ואנו נעדרי יכולת להבין או לנוע. ברגעים הללו נותן לנו משורר תהלים את עצת "ההודאה": **יודו שמך, גדול ונורא - קדוש הוא.** בין אם זו הודאה על כך שאנו נעדרי יכולת ובין אם זו הודאה על כל הטוב - דווקא ברגע הכניסה מודגש הריחוק. ההודאה היא תנועה שקטה, "מרחוק ה' נראה לי". אנו מקבלים את היותנו בני אנוש ומודים על האפשרות לקשר עם הקב"ה אף על פי שכאן הוא נוכח רק בידיעת "שמו" - איננו יודעים כלום - ופתיח נפתח בליבנו.

ועז מלך משפט אהב. אתה, פוננת מישרים, משפט וצדקה, ביעקב אתה עשית. רוממו, ה' אלקינו, והשתחוה, להדם רגליו -

קדוש הוא.

פעימה שנייה: דווקא ברגע הכניסה והקרבה אנו נזכרים בעוד דבר: "עוז המלך" הוא "אהבת המשפט". ה' הוא נשגב ונורא וגדול, והנוכחות הברורה ביותר שלו היא דווקא במישרים, בצדקה ובמשפט. באופן אישי הפסוקים הללו מזכירים לי תמיד את הלכות שבת, את הדקדוקים בשמירתה ואת היראה מפניה. הדרך אל גדלותו של ה' עוברת דרך הפתח הצר של המעשים הנכונים, שבת היא ריקוד עדין, כוריאוגרפיה נאדרת של תנועות מדודות אשר בהן שוכן הקודש.

משה ואהרן בכהניו, ושמואל בקראי שמו, קראים אל-ה', והוא יענה. בעמוד ענן, ידבר אליהם. שמרו עדתיו, וחק נתן-למו.

ה' אלקינו, אתה עניתם. אל נשא, היית להם, ונקם על-עלילותם. רוממו ה' אלקינו, והשתחוה להר קדשו -

פי-קדוש ה' אלקינו.

פעימה שלישית: הרב שטיינזלץ אמר לנו פעם בשם אחד האדמו"רים שקל יותר לפתוח פתח בשמיים מאשר לפתוח פתח בליבו של אדם... ובאמת, סוף המזמור הזה, שהוא אחרון בסדרת המזמורים - חוזר מן השגב והעוצמה של כל ששת המזמורים - אל ליבם של בני האדם. מי שהתחיל לפסוע ב-"לכו נרננה", מי שחצה יבשות וימים ואסף עימו עמים וביטל אלילים, מי שעמד אל מול הקודש בשתיקה ונזכר בעוצמתם של המעשים המדודים - הוא נקרא לעמוד באופן ישיר ובלתי אמצעי אל מול האלוקים ולפתוח את ליבו.

כל המהלך הגדול נועד להביא אותי למצב של עמידה ישירה מול ה': קרא! התפלל! אמור!

כל המהלך הגדול של המזמורים הללו "קורע את השמיים" - רק כדי לקרוע את סגור ליבנו. אלוקים רוצה לשמוע את קולם של בניו, ועם הישמע קולם מגיע המענה.

המזמור מזכיר לי: אם השבוע שעבר עליך היה בבחינת "קריאה" כנה לאלוקים, אז מההתבוננות בהתרחשות שהייתה בו תעלה גם תשובתו. אם השבת הנוכחית שלך תהיה בבחינת "קריאה" לאלוקים, אז מן הדממה תשמע את דברו.

ובמילים פשוטות יותר - דמויותיהם של משה, אהרן ושמואל הקוראות אל ה' ומקבלות מענה ממנו, עומדות לנצח במזמור הזה ומבקשות להעלות בפני המתפלל הפשוט - שאלה חודרת: "האם קראת?" ואמת פשוטה: "הוא עונה".

מסופר על המגיד ממעזריטש, שפעם הגיע אליו יהודי עשיר ותלמיד חכם שהתפלל מאוד על האריכות בה המגיד מתפלל: "הרי גם אני מתפלל עם כוונת האר"י ואינני צריך להאריך כל כך בתפילה" הקשה עליו האישי. "ממה אתה מתפנס?" שאל אותו המגיד. סיפר לו היהודי על עסקיו ועל סחורתו ועל מסעותיו. "ואיך תדע אם הרווחת או הפסדת בעסקה?" שאל המגיד. "פשוט מאוד" אמר האישי, "אני כותב על נייר את ההוצאות מן הקניה ואת ההכנסות מן המכירה וכך יודע אני בדיוק האם העסק הניב או הפסיד". "אינני מבין" אמר המגיד "מדוע עליך לנסוע בעיירות ובשווקים ולכתת את רגליך אחר סחורות? מדוע לא תכתוב מראש את הכנסותיך והוצאותיך ולא תצטרך לנסוע כלל?" "גיחך האישי על חוסר ההבנה של המגיד ואמר לו: "וכי הכתיבה מעלה או מורידה? והרי הרווח הוא מן המכירה והקנייה ולא מן הכתיבה!". אמר לו המגיד: "הכוונות הן גם כן כמו הסחורה. אם לא תהיה קשור בדעתך אל מילות התפילה והכוונות - כאילו אתה שם ממש, הרי זה כאילו כותב אתה את ההוצאות וההכנסות על הנייר בלבד... אבל אם תקשור נפשך שמה ויהיה שהות לקנות דבר חפץ - אז תרוויח בכוונות".

באופן אישי הסיפור הזה מזכיר לי איך אני אמור לקרוא מזמור תהילים - אם לא נקשרתי במילים ובתנועה העולה מתוכן, לא הרווחתי כלום.

מעברים

תפילה באופן של "התקשרות במילים" היא מאמץ בפני עצמו, אך גם כאשר מצליחים בכך עולה בעיה יסודית: הרי בתוך התפילה עצמה ובוודאי בספר תהילים, ישנם שינויי אווירה ורגש שלעיתים הם קיצוניים - ונשאלת השאלה - איך עוברים ממצב נפשי אחד לאחר?

באופן אישי, השאלה הזו מנקרת במוחי בעיקר במעברים בין מזמורים שיש בהם תזויתיות, תנועה ושמחה, לבין מזמורים מכונסים ומאופקים יותר. שינויים שכאלה ישנם בהלל, בפסוקי דזמרה של שבת וכמובן בעוד תפילות והזרמנויות לאורך לוח השנה העברי.

גם בקבלת שבת יש שינוי שכזה, והוא מתבטא במעבר בין שלושת המזמורים הראשונים שלה, לבין שני המזמורים האחרונים. אמנם, כאן השינוי קל והדרגתי יותר, אך כדאי לשים אליו לב. מזמור צח' הנפתח במילים: **מזמור - שירו לה' שיר חדש פי נפלאות עשה מעביר אותנו מן המזמורים הראשונים המאופיינים בהליכה, באיסוף העמים אל בית ה', בתרועה, ובברקי אש - אל המזמור האחרון (החמישי) שבו המשורר נמצא כבר בחצר המקדש וסביבו נמצאים רק בני ישראל ופניהם אל הקודש - המכונס, המכוון והמופנם.**

בנוסף, מזמור זה - הממצע בין שלושת המזמורים הראשונים לבין האחרון - מתמקד בעם ישראל, ומשאיר את העמים ואת הטבע להריע בחוץ. המזמור מודגש כי בשלב זה, **חסדו ואמונתו לבית ישראל** בלבד. כמו כן, הנגינה והזמרה בפרק אינם ספונטניים כמו בפרקים הקודמים. כאן מנגנים **בכנור וקול זמרה בהצצרות וקול שופר** - כלי המקדש המכוונים והמדויקים. האינטימיות של בית ישראל והדיוק של כלי הנגינה בפרק הזה, מובילים אותנו אל המזמור הבא - שכולו התכנסות וכוונה.

הליכות אלי מלכי בקודש

אם כן, השקענו אנרגיה אדירה בהמראה. הרקנו חגורות, נלחמנו בכוח הכבידה, עלינו מעלה מעלה וכעת אנו על מסלול הקדושה. כעת אנו צריכים לפסוע בנתיב הקדושה ולעלות הלאה. ואכן, מזמור צט' מוביל אותנו בשלוש פעימות - באמצעות הפזמון "קדוש הוא", אל מרחב חדש לחלוטין - אל תוככי הקודש:

ה' מלך - ירגזו עמים. ישב כרובים תנוט הארץ. ה' בציון גדול ורם

למנוח אוק התורה משגיבת נפש

תוכנית תלת שנתית

לימודי בוקר או ערב

שני בוקר | 9:30-14:15

רביעי ערב | 16:30-21:15

יחס אישי

קבוצות מגובשות

אווירה משפחתית

פגישות אישיות עם המרצים

יצירת קשר

מוריה **052-6980522**

machonmeshivatnefesh@gmail.com

או יו ישראל רח' קרן היסוד 22 ירושלים

משיבת נפש - הכשרה למכוונות רוחניות

במכון משיבת נפש לומדים תורת הנפש היהודית ובניית כלים מעשיים מתוך התורה עצמה

התורות והכלים נלמדים בגישה ייחודית
שפותחה על ידי ר' הרב דניאל סטבסקי שליט"א
מתוך מבט מעמיק וניסיון רב
בהבנה ובהכוונת נפשות ישראל

התוכנית מתאימה למטפלות,
נשים שרוצות לעסוק בהכוונה
ונשים שרוצות לקבל כלים להעצמה עצמית.

מה אהבתי

הרב יונתן זקס

פרשת נשא | מחנה ועדה

כל ישראל והנלווה אליהם – כאחים הם, שנאמר "בָּנִים אַתֶּם לַה' אֱ-לֹהֵיכֶם" (דברים יד, א). ואם לא ירחם האח על אחיו, מי ירחם עליו? ולמי עניי ישראל נושאין עיניהן? הלגויים ששונאין אותן ורודפים אחריהם? הא אין עיניהן תלויות אלא לאחיהן.

כל אלה הם ממדים של ברית הגורל שנולדה מתוך חוויית השעבוד במצרים. אבל יש בזהות היהודית יסוד נוסף. הרב סולוביצ'יק קורא לו ברית ייעוד. בברית הזאת, ה"אנחנו" הוגדר לא על פי מה שאחרים עושים לנו אלא על פי המשימה שנטלנו על שכמנו, התפקיד שבחרנו למלא בהיסטוריה. במצרים לא בחרנו להיעשות עבדים. זה היה גורל שאונה לנו בידי אחרים. אך להיעשות לעם ה' – את זאת בחרנו אנחנו כשאמרנו "נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע" (שמות כד, ז). משימתנו כעם של ייעוד היא להעיד על שכנית ה' בעולם – באמצעות אורח חיינו, כלומר בקיום התורה, ובאמצעות השביל שכובשות רגלינו בשדה ההיסטוריה.

אומות מתגבשות בדרך כלל מתוך חווייה היסטורית ארוכת שנים, באמצעות מה שקורה להן, ולא בדרך של יוזמה מכוונת. בסיווג שלנו פה, הן, אם כן, "מחנות". דתות, לעומת זאת, מוגדרות במונחים של אמונה ושל תחושת ייעוד. הדתות הן אם כן "עדות". ייחודה של היהדות מצוי במיווגם של שני מסלולים נבדלים אלה. יש אומות המכילות דתות רבות, ויש דתות המתפשטות על פני אומות רבות, אך רק ביהדות מתקיימת חפיפה בין הדת לאומה.

השלכות הדבר מרחיקות לכת. לאורך כמעט אלפיים שנה היו היהודים פזורים מקצה העולם ועד קצהו, ובכל זאת ראו את עצמם כאומה, וכך גם אחרים ראו אותם: האומה הגלובלית הראשונה בעולם. הגורם המלכד אומה זו לא היה סמיכות גיאוגרפית, ולא שום דבר אחר הנלווה בדרך כלל אל הלאומיות כשפה או גורל זהים. כאשר יהודים נבדלו בגורלם, הייעוד, הלאו הוא האמונה, איחד אותם; וכאשר החלו להיבדל אלו מאלו באמונתם ובהכרת ייעודם, בא הגורל ואיחדם. זוהי האירוניה של ההיסטוריה היהודית – או שמא זהו אופייה המושגח-מלמעלה.

שניות זו זכתה לביטוייה הראשון בפרשת בעלותך, במצוות החצוצרות המשלבת עדה ומחנה: "וְהָיָה לָךְ לְמִקְרָא הָעֵדָה וְלְמַסַּע אֶת הַמַּחֲנֹת". יש וקריאת החצוצרות מדברת אל רגש האמונה שלנו. אנחנו עמו של הקב"ה, שליחיו ושגריריו, ומוטל עלינו להעיד על שכינתו בעולם כמעשים של ריפוי ובחיים של קדושה. ויש שקריאת החצוצרה היא קריאתו של הגורל: חרבם של שונאי ישראל, הרואים בעצמם בני אברהם וטוענים כי הם יורשיו ולא אנחנו, מתהפכת כעצם מעל ראשם של היהודים בישראל או בתפוצות.

צלילי צמד חצוצרות הכסף, היודעים להיות קריאות ייעוד לעדה וקריאות גורל למחנה, מעידים כי היהדות והיהודים מהות אחת הם. גם כאשר קווי השבר בין יהודי ליהודי מעמיקים, עודנו משפחה אחת של היסטוריה ושל אמונה.

מצווה פשוטה לכאורה המופיעה בפרשתנו הולידה אצל הרב יוסף דב סולוביצ'יק אבחנה עמוקה מתהום. זוהי מצוות עשיית החצוצרות: "וַיִּדְבֹר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר, עֲשֵׂה לָךְ שְׁתֵּי חֲצוֹצְרוֹת כֶּסֶף, מִקְשָׁה תַעֲשֶׂה אֹתָם, וְהָיוּ לָךְ לְמִקְרָא הָעֵדָה וְלְמַסַּע אֶת הַמַּחֲנֹת" (במדבר י, א-ב).

במסתו הקלאסית על פשר הייסורים ועל משמעותה הדתית של הקמת מדינת ישראל, 'קול דודי דופק', מדבר הרב סולוביצ'יק על שתי דרכים שנוצרות בהן קהילות, חברות ואומות. האחת מתקיימת כאשר אנשים עומדים בפני אויב משותף. הם מתלכדים לצורך הגנה הדדית. קבוצה שנוצרה כך היא בלשון התורה "מחנה". זוהי התארגנות הגנתית.

אך לפעמים אנשים מתאגדים מפני שהם שותפים לחזון, לשאיפה, למערכת ערכים. זוהי בלשון התורה "עדה". המילה עדה קשורה למילה עד. "עדה" בתורה, בלשון הרבים "עדות", היא גם סוג של מצווה. ישנם "חוקים", ישנם "משפטים" וישנן "עדות" – ואלו האחרונות הן המצוות המעידות על אמונת ישראל. השבת, למשל, מעידה על הבריאה, פסח מעיד על ההתערבות האלוקית בהיסטוריה, וכן הלאה. כזו היא גם ה"עדה" כקבוצת אנשים. היא מעידה על רעיון. צורת ההתאגדות הזאת אינה הגנתית אלא יצירתית. אנשים מתקבצים לעדה כדי לעשות את מה שאי אפשר לעשות כיחידים. עדה אמיתית היא חברה הבנויה סביב מפעל משותף, סביב תפיסת טוב-משותף אחת.

אלה אינם רק שני סוגים של קבוצות, אומר הרב סולוביצ'יק, אלא שתי דרכים שונות של התקיימות ושל התייחסות לעולם. המחנה נוצר על ידי מה שעושים לו אלה שמחוצה לו, אויביו. ואילו הקהילה נוצרת בהחלטה פנימית. המחנה הוא תגובה, והעדה – יוזמה. המחנה הוא מענה לאשר קרה לקבוצה בעבר, ואילו העדה מגלמת את שאיפותיה לעתיד. מחנה יש גם בעולם החי, אבל עדה – רק אצל בני האדם. היא נגזרת של היכולת האנושית לחשוב, לדבר, לתקשר; ליצור חזון בדבר חברה שונה מזו שהתקיימה בעבר, ולשלב כוחות ליצור מיומשו.

העם היהודי מלוכד בשתי הדרכים הללו גם יחד. אבותינו נעשו מחנה כבר במצרים: מרור השעבוד הדביקם זה לזה. הם נבדלו מסביבתם. הם לא היו מצרים. הם היו עברים, אנשים מן העבר האחר. מאז ואילך, בגלגולי גלויותיהם וקורותיהם, ידעו היהודים כי המציאות גורה עליהם קיום משותף. הרב סולוביצ'יק קורא לזה "ברית גורל".

יש לתופעה זו גם פנים חיוביות. היא מעוררת את רגש ההשתייכות לסיפורנו המשותף ומגבירה מאוד את עוצמתו. כשאנו מתפללים להחלמת חולה, אנו מבקשים עליו "רפואה שלמה בתוך שאר חולי ישראל". כשאנו באים לנחם אבל, אנו מאחלים לו "המקום ינחם אותך בתוך שאר אבלי ציון וירושלים". אנחנו בוכים יחד. אנחנו חוגגים יחד. זוהי הערבות ההדדית שלנו: "כל ישראל ערבים זה בזה". היא מוליכה אותנו לעשייה משותפת בתחומי הרווחה, הצדקה והחסד. כדברי הרמב"ם:

למוסדות מוריה באלעד
דרושים

לתלמוד תורה:
מחנך ומורה למקצועות הקודש

לבנות מוריה: מחנכת

קו"ח לפקס: 03-9090433
moriyaelad@gmail.com

ישיבת פרי הארץ ברחלים

מגדילה את שורותיה!

בואו והיצטרפו לחבורה של קדושה ושמה בלימוד תורה ועבודת ה'

ממגון תפקידי הישיבה:

יועץ חינוכי	מדריכים
מורים מקצועיים להגשה לבגרות	מנהל פנימיה
אחראי בגרויות	מזכירה
	מנהל תיכון

חושב שאתה מתאים? שלח קורות חיים:
yk156360@gmail.com

רק פניות מתאימות יענו, נא לציין על איזו משרה מדובר

פנינת השומרון. פשוט להנות יחד!

45 דק מפתח תקווה
50 דק מירושלים

אווירה פסטורלית
מותאמת לציבור הדתי

שפע אטרקציות
איזוריות

חדרים למשפחות גדולות
עד 9 אנשים

2 לילות אמצ"ש | זוג+3 ילדים
640 ₪ לכל החופשה!

בקרו באתר שלנו: pnh.co.il/resort

להזמנות התקשרו: 02-9972614

מכון הר ברכה

מכון הר ברכה

חודש הספר

4
ב-100

על כל ספרי המכון*

*לא כולל ספרי לימוד

להזמנות: 02-9709588 shop.yhb.org.il

בקנייה מעל 500 ש"ח משלוח חינם!

ניתן למימוש באתר המכון ובמוקד ההזמנות בלבד | על המגוון שבמבצע | תוקף עד 30.6.19 | ט.ל.ח

אלומה נב | ALLUMA@GMAIL.COM

המבדיל

ליד – לא נשרף. המרחקים קטנים מאוד, ובכל זאת האש לא נגעה. עשתה את המסלול שלה, ולא נגעה במה שפורח. המראה הזה הפיל לי כמה אסימונים. מה שכן טוב הוא טוב מאוד, הפרדס ירוק כל כך, התירסים עומדים זקופים. ומה שלא טוב – אש שורפת. וההפרדה ביניהם ברורה עד מאוד. אין מלכות נוגעת בחברתה כמלוא הנימה.

הפרדה היא לפעמים לחיות דבר והיפוכו ביחד, וצריך בשביל זה נפש חזקה וחסונה. מצד אחד לתת מים לפרדס צומח, ובו בזמן לבכות את השריפה, את החיסרון, את מה שיקח לו זמן להשתקם ולצמוח שוב. יום יבוא ונבטים ירוקים, רעננים וקטנים יציצו. בינתיים הכל חם ולוהט ושחור, ומותר לנוע בין הפריחה והשמחה שהיא מביאה, ובין הקושי והעצבות. מותר לנוע, מתוך הפרדה ברורה. ממש לתת זמן ומקום לכל אחד מהחלקים. ברוך המבדיל בין הכן והלא, בין האור לחושך, בין תחושת הכישלון הפנימי שעולה לפעמים בכל אחד מאיתנו, לבין היציבות הבטחת, שידועת שאנחנו תמיד עושים את הכי טוב שאנחנו יכולים.

כשאין הפרדה יש הצפה וערבוב, ל"לא" יש כוח לשכנע ולצעוק ולהגיד לנו שכל החלקים שלנו הם לא, הם כישלון. וברגע שמפרידים, מתחילים לגלות מה כן נשאר על תילו וממשיך את צמיחתו. אפשר לעשות את ההפרדה הזו אפילו בדיבור עצמי: עכשיו אני שמחה על מה שיש. עכשיו כואב לי על מה שמחליש וחסר. וככל שמתאמנים בדיבור הפנימי הזה, ההפרדה ברורה יותר והנפש מתחזקת.

הפרדה אינה ניתוק

בלוח היום-יום של חב"ד ישנו מאמר על כך שהדרך האמיתית שבה אדם יכול לדעת את מהותו היא על ידי שהוא יכיר באמת את החסרונות שלו ואת המעלות שלו. כשאנחנו מוכנים להכיר רק בצד אחד שלנו – יתרון או חיסרון – זו לא הכרה אמיתית של עצמנו, זו מערכת שנוטה על צידה, כי את היתרונות יש לטפח, ואת החסרונות יש לשפר.

באותם ימים עמוסים נתקלתי במשפט, כנראה ידוע אך לא הכרתי אותו, והוא הוסיף לי קומה נוספת להבנה: "כל עוד אדם לא הכיר את היתרונות שלו, לא הכיר את הכלים באמצעותם יתקן את החסרונות שלו". החידוש כאן הוא לקשור את שניהם יחד, ולהשפיע מהיתרונות על החסרונות. כמו לקחת עלה מוריק מן הפרדס, להניח על האדמה החרוכה ולומר לה בעדינות: ככה, כך עושים את זה, את יכולה ללמוד. לא רק הפרדות ברורות, אלא לחצות את הגבול בין הכן והלא, ממקום של השפעה. לבדוק במה אני טובה ובמה אני לא טובה, ומהתכונות של הטובה ללכת ללמד את המקומות הפחות טובים לגדול, להעניק להם שיעור מתוך ידע שכבר יש לי. ימימה אומרת ש"הפרדה אינה ניתוק". כשהעץ הצומח משתפל אל הגבעולים השרופים, הוא חזק מפני שההפרדה שומרת עליו לא להיחרב גם, אבל החוזק האמיתי שלו מתבטא בכך שהוא לא רק חי את היתרונות של עצמו, אלא הוא מוכן לתת יד למה שעדיין לא עובד, ולהעלות גם אותו.

זמנים קצת עמוסים אצלי, כל מיני עניינים גדולים וקטנים נאספו ומבקשים את כל תשומת לבי. אני מנסה ללכת עקב בצד אגודל ולתת לכל עניין את תשומת הלב שלו, אבל לפעמים הכל יחד מציף. "חזק מדי על ראשי", כמו שימימה מתבטאת. אני מזהה את עצמי נחלשת מרוב אינטנסיביות, מבינה שלא להכל אני מצליחה להגיע, והרגשה עמומה של כישלון הולכת ועולה בי. חברה שואלת בהודעה: יקרה, מה עובר עליך? והכישלון מתפרץ ממני עמוקות, משתלט על כל כולי. רק בלילה, אחרי השיחה איתה, יש לי הבנה חשובה ואני כותבת לעצמי בזו הלשון: מה שכן טוב אצלי הוא באמת טוב ברוך ה'. ומה שלא טוב, כרגע הוא כבד לי מאוד, וקשה לי איתו יותר מתמיד, עד כדי תחושת כישלון. ובכל זאת, כך אני ממשיכה לכתוב לעצמי: זה הזמן לעשות בין הכן והלא – הפרדות.

אין מלכות נוגעת בחברתה

באחד הימים בשבועות האחרונים ירדה שריפת ענק מן הגלבוש אל הבקעה. האש ירדה אל נחל בזק, חצתה את כביש תשעים והמשיכה מזרחה. הכביש נחסם לתנועה, השמיים היו מעושנים לגמרי. למחרת דיברו אצלנו בבית, כלאחר יד, על כך שלא נשרפו הרבה שדות, והיה נס. רק כמה ימים אחרי כן, כשנסעתי צפונה, קלטתי במה מדובר. מצד ימין נטוע פרדס ענק שלא ניזוק, ומצד שמאל שדה תירס שלא ניזוק, והאש עברה בתוואי מצומצם מאוד ביניהם, באמצע. גם בהמשך הדרך, האש עברה בתוואי של נחל בזק, אבל מטע הבגנות שמכוסות בחמת-רשת ממש

רוצה לגדול בתורה מתוך חיבור לעם ולארץ?

כולל 'מעוז' בלוד

- ✓ שליחות של התגדלות בתורה
- ✓ שליחות של יישוב הארץ
- ✓ שליחות של הפצת תורה

כולל 'מעוז' הוקם בעיר העתיקה של לוד, בבית המדרש של המכינה הישיבתית במקום, ברוח של אהבת תורה ובשאיפה לשקידה ולהעמקה בה.

* מסלול לימודים רגיל – הסמכה לרבנות.

* מסלול ייחודי לרבני קהילות (בשיתוף איגוד רבני קהילות).

מוזמנים להצטרף אלינו!

לפרטים:
 הרב איתמר בן-יעקב 050-837-0318
 ינון לוי 055-225-4280

לימודי הלכה לרבנות

קהילה ומגובשת

עיונות במרכז הארץ

תוכנית לימוד בתנ"ך ואמונה

מלגה גבוהה למתאימים

עזרה במציאת עבודה לאישה

פרקי אבות עם הרבי מלובביץ'

משה שילת

פרק א | דממת הגוף ורעש התורה

הגדולה ביותר לגשמיות שאנו טבועים בה.

אותם רגעים שבהם האדם מתעלה מהעולם, שותק, גם במשמעות עמוקה מאוד של 'ציאה' מהדיבור שבו נברא העולם והתעלות למחשבה ולמקום שבו 'אין עוד מלבדו' והעולם לא תופס מקום כלל, אלו הרגעים הטובים של הגוף! שם הוא נושם אוויר פסגות, רגוע ובטל. זה מה שקורה לנו ביום השבת קודש בו אנחנו עוברים מעולם הדיבור של ה' לעולם המחשבה שלו. לאחר עשרת המאמות שבהם נברא העולם ולאחר

"שמעון בנו אומר: כל ימי גדלתי בין החכמים ולא מצאתי לגוף טוב משתיקה. ולא המדרש עיקר אלא המעשה"

פרק א משנה יז

במרכז המשנה מופיעה מעלת המעשה. הביטוי המפורסם "המעשה הוא העיקר" נוצר מתוך מילים אלו של משנתנו: "לא המדרש עיקר אלא המעשה".

ודאי צריך ללמוד תורה, היא חיינו ואורך ימינו ובה נהגה, אבל הלימוד עצמו הוא 'מכוון' מעשה. הלומד יודע שהוא נמצא בעולם הזה ושהתלמוד אמור להביאו לידי מעשה, ואם הוא מרגיש שהלימוד מנתקו מעשה אין זה לימוד נכון בעולם, הזה שעיקרו בניית דירה לה' בתחתונים, מהתחתונים ובתחתונים.

בנוסף לעיסוק במצוות ומעשים טובים, גם בתורה עצמה יש לעסוק בענייני מעשה, בחלק הנגלה של התורה, ש"ס ופוסקים, המדבר על ענייני העולם ומלוכב בדברים גשמיים. אין זו 'הנמכה' מעיסוק בפנימיות ובסוד אלא להפך, זהו עיסוק בעיקרה של התורה שנועדה ובה לעולם הזה ובה מלוכבש עצמותו של הקב"ה.

מצד שני אין לו לאדם להישאר במעשה בלבד. קודם כל - כי בלי חיות ודבקות בענייני הרוח והפנימיות האדם לא יצליח לאורך זמן גם במעשה, חיותו תאבד והוא עלול להפסיד הכל. אבל יתרה מכך: אין זה שהדבקות חשובה רק בשביל המעשה אלא היא עניין כשלעצמו. הקב"ה רוצה שנעבוד אותו בכל כוחותינו ולא רק בכח המעשה, גם בלב והמוח כשהם לעצמם. ורק כשפועלים עם הכוחות הפנימיים לעצמם אז המעשה הוא מאיר, לקב"ה יש נחת בו והוא שוכן בו בצורה גלויה.

אוויר פסגות

לאחר הקדמה זו הקשורה להסבר החסידות בטבורה של המשנה, ניגש להביט בהסבר מעניין על דרך החסידות לחלק הראשון של המשנה.

המשנה מתחילה: "כל ימי גדלתי בין החכמים ולא מצאתי לגוף טוב משתיקה", ומסביר הרבי כך:

הגוף זו הגשמיות בכללה. הדרך הכי נכונה להתעסק עם הגשמיות היא להביא אותה ל"שתיקה", להתבטלות מוחלטת מול הקב"ה, שהגוף יחוש ש"אין עוד מלבדו". אין זה אומר שזהו העיסוק המרכזי שלנו עם הגוף; יש התעסקות נצרכת עם הגוף והעולם עצמם שנבראו על ידי הקב"ה והוא רוצה שנתעסק איתם, "בכל דרכיך דעהו" ו"כל מעשיך יהיו לשם שמים", ולא רק שנבטל אותם; אבל רגעי הביטול הם הטובים ביותר והתרופה

עיריית פתח תקוה
PETACH TIKVA

הרבנות הראשית
המועצה הדתית

מ"ד

למען אחי ורעי

מופע גיוס כספים

אמנים שרים למען תושבי מבוא מודיעים

בהשתתפות:

אלישע בירנבאום • אברומי וינברג • יהודה כץ • שלמה כץ • ביני לנדא • יצחק מאיר • אריה נפתלי • האחים סלומון • חיים דוד סרצ'יק • עקיבא • האחים בורטנוי • אהרון רזאל • ישי ריבו • דביר שפיגל

מנחה: **ידידיה מאיר**

המופע יתקיים אי"ה ביום ראשון, כ' סיוון 23/6/19
בהיכל התרבות, רחוב המכבים 5 פתח תקוה
בשעה 20:30
כרטיסים באתר טיקצ'אק *6565

במעמד: ראש העיר רמי גרינברג

כל ההכנסות מהארוע מוקדשות לתושבי מבוא מודיעים | כל האמנים מופיעים בהתנדבות

הגברה ותאורה: **ספיקון** | מולטימדיה: **מדיה-פרו, איציק דניאל**
הפקה מוזיקלית: **מיקי רוזנבאום** | ניהול מוזיקלי: **ערן קליין**

פתח תקוה. קצב של עיר. לב של מושבה

לתרומות וחסותיות (ניתן לקבל קבלה לפי סעיף 46):
יוסי הראל 052-2510409 | ספי מאיר 050-8460448 | Yosi@harel-d.com

תפילה סימפוניית

למה תשעים אחוז מהכנרים
הגדולים בעולם הם יהודים < מה
קורה למי שרוצה להחזיר בשאלה
בנות שירות לאומי < איזה ציון
מקבלים ניגונים חסידיים בביקורת
מוזיקלית < ואיך אדם חולה מצליח
להיפטר מהפחד?

עודד מזרחי

ב

מקום להגיע בניחותא לביתו של החסיד הצ'לן דורון טויסטר ברחובות ולשוחח עמו על תשובתו ופעילותו המוזיקלית, נאלצתי להיכנס בשערי המחלקה ההמטולוגית בבית הרפואה הדסה עין כרם בירושלים, שם הוא מטופל.

אני שואל אותו אם יהיה מוכן שאכתוב עליו כתבה כמו שתוכנן לפני שפרצה מחלתו.

"אין לי שום בעיה, רק אבקש שתיתן את שמי ושם אמי לקוראים להתפלל להחלמתי", אמר דורון שחגג בדיוק באותו יום 62 שנים.

וכך, בהתעלמות מכוונת מכל המכשור הרפואי הסובב ומהאינפוזיה המחוברת אליו, אנהנו מתחילים לצלול בסיפור מסע חייו.

דורון נולד ברמת גן במשפחה שלא הייתה קשורה כלל למנהגי היהדות. הוריו לא ערכו לו בר מצווה, וכאשר כמה מחבריו חגגו בר מצווה, הוזמן לבית הכנסת ונתקל לראשונה בחייו ביהדות. אביו היה מהנדס ואמו מורה פרטית לפסנתר, וביתם התנהל באווירה מוזיקלית מאוד. מדי אחר הצהריים ביקרו בביתם כארבעה תלמידים. גם אחיו הבכור למד לנגן בחליל צד.

דורון מעיד על עצמו שבילדותו היה שובב מאוד. כשהגיע לגיל חמש, החל ללמוד פסנתר אצל אמו, ולדבריה נרגע באופן משמעותי. בגיל שש לקחהו הוריו לקונצרט ואמו שאלה: "חמודי, על איזה כלי אתה רוצה לנגן?".

הקטן הצביע על כלי הנגינה הגדול ביותר, הקונטרבס, ואמר: "כזה אני רוצה!".

אמו טענה שהקונטרבס גדול יותר ממנו... והסכימה כפשרה שילמד על צ'לו מוקטן. היא לקחה אותו למורה מצוין לצ'לו, עוזי ויזל, שעמו למד עד לשירות הצבאי.

הוא מעיד שהיה ילד רגיל שעבר ילדות נורמלית פחות או יותר. אמנם התאמן בנגינה, אבל בערך שעה או קצת יותר מדי יום. הוריו לא התאמצו לעשות ממנו כוכב, וגם לא הייתה להם כוונה שהנגינה בצ'לו תהיה ייעודו בחיים או מקור פרנסתו, אבל בגלל שהיה כשרוני, הדבר התברר במשך הזמן בדרך ממילא.

דורון מספר שהוא התקדם היטב בילדותו בנגינת הצ'לו, ומדי שנה זכה במלגת 'קרן שרת' שמימנה את לימודיו. לעתים ניגן עם ילדי פלא נוספים ברביעיות מיתרים. כמו כן השתתף בחופשות בתזמורת הגרנד'ע, למד בתיכון לאמנויות 'תלמה ילין' ביד אליהו, שם רכש ידע מוזיקלי מקיף.

בצבא שירת דורון כמוזיקאי מצטיין ברביעיית צה"ל, עם נגן ויולה ושני כנרים. הם הופיעו במוצבים רחוקים בסניי ובמקומות נידחים נוספים בניגונים קלאסיים קלים, שגם הקהל הרחב הכיר. כאשר ראו אותם החיילים, הגיבו בתחילה בצחוק: "סוף סוף אפשר להירדם..."

אבל בדרך כלל נהנו במהלך ההופעה. לאחר שהשתחרר נסע לתחרויות בחוץ לארץ וזכה בכמה מהן במקומות נכבדים, כמו מקום ראשון בתחרות בינלאומית בפריז, מקום שלישי בתחרות בציריך ועוד.

קומה ריקה

בעת שירותו הצבאי הכיר בקונצרט שבו השתתף בקיבוץ גלאון את תפארת, תלמידת 'תלמה ילין' לשעבר כמוהו ומנגנת בפסנתר. היא ניגשה אליו לאחר הקונצרט והשמיעה לו קצת ביקורת מוזיקלית, וכך התפתחה ביניהם שיחה, שבעקבותיה נוצר קשר.

תפארת, שמאלנית מובהקת, ביקשה לשרת בצבא בבית ספר שדה עם בנות דתיות שעשו שירות לאומי כדי 'להאיר את עיניהן'. היו לה דעות קדומות חזקות נגד הדת. היא הייתה בטוחה שהאמונה היא דבר מטושף, וכך החלה לנהל עם הבנות הללו שיחות נפש עמוקות. אט אט גילתה שאמונתן אינה כה טיפשית כפי שסברה. הבנות הזמינו אותה להתארח אצלן. דורון הצטרף לתפארת, וכך הם הכירו את הרב משה בלייכר במרכז שפירא. שניהם ניהלו עמו ויכוחים וכך התוודעו

יותר ליהדות. הם נוכחו לדעת שיש כאן רוחניות מרשימה ושמדובר באנשים חכמים ורציניים מאוד וכלל לא פרימיטיביים, אבל עדיין לא עלה בדעתם לשנות את אורח חייהם. לאחר תקופה קצרה התחתנו דורון ותפארת בקיבוץ גלאון על ידי רב צבאי, והרבנים דרוקמן ובלייכר אף ערכו לכבודם מסיבת שבע ברכות.

לאחר מכן נסעו בני הזוג לעיר הסטודנטים בלומינגטון באינדיאנה בארה"ב, כדי שדורון ילמד אצל הצ'לן היהודי הגדול והמפורסם, יאנוש שטרקר. הוא למד אצלו ארבע וחצי שנים ומימן את לימודיו כאסיסטנט למורה הדגול. תפארת למדה אמנות והשתלמה במלאכת האריגה.

באוניברסיטה המקומית הייתה ספרייה ענקית עם קומה מיוחדת לספרים עבריים. באחד הימים נכנס דורון לאגף העברי ונתקל בספרו של הרמב"ם 'היד החזקה'. הוא החל לקרוא ב'הלכות דעות' והדברים ריתקו אותו. כמו כן קרא סיפורים על העיירה היהודית של פעם, שנכתבו לדבריו על ידי "אפיקורסים עם גירסא דינקותא", וההווי היהודי שצויר שם, גם אם בנימת לעג, דווקא משך את לבו.

מה פתאום סטודנט למוזיקה בארה"ב פותח ספר של הרמב"ם?

בזמן שירותי הצבאי ברביעיית צהל

אם תיקח את מנגינותיהם של גדולי המלחינים הקלאסיים, תראה שהן סתמיות לגמרי כשלעצמן, אלא שהן בנויות לתלפיות ממוטיב אחד בלבד

"ראיתי שהקומה העברית שם ריקה מאדם. התקרבותי למדפים וראיתי כמה וכמה ספרים של הרמב"ם. ידעתי שהוא מפורסם ורציני לקרוא אותו למען ההשכלה הכללית. השפה ב'הלכות דעות' מאוד יפה וברורה והסגנון משך את לבי. מצא חן בעיניי שהוא נכנס לפרטים הקטנים, ועם זאת כותב בראייה כוללת ועמוקה. לקחתי את הספר וקראתי חצי מה'יד החזקה', קראתי את כל ההלכות על הסדר, חוץ מהקורבנות, וכל זאת כספר קריאה על המיטה לפני השינה..."

ההבדל אינו בגוף

שליח חב"ד מהעיר אינדיאנפוליס הסמוכה, הרב גרוסבאום, פגש בהם באוניברסיטה וזיכה אותם במצוות סוכה ובארבעת המינים. דורון ותפארת נסעו אליו לביקור. בכל אותן שנים לא זכו לפרי בטן וצערם היה רב. הם הלכו לבקר את סבתה של תפארת בניו יורק, שהייתה מסורתית ולימדה אותם את הלכות טהרת המשפחה. הם החליטו לקיימן, מתוך תחושה שהדבר יעניק להם ברכה, ואף החלו לשמור מעט שבת. לאחר שדורון סיים את לימודיו, קיבל הצעות

ניתן לציין גם את אולמן הי"ד שנספה בשואה, שכיום יש התעוררות לנגן את יצירותיו.

"לעומת זאת בין הנגנים יש יותר יהודים ובפרט בכלי המיתר, ובפרטי פרטיות בקרב הכנרים. תשעים אחוז מהכנרים הגדולים במאה האחרונה הינם יהודים! הידועים שבהם הם יהודי מנוחין, יאשה חפץ, דוד אוסטרייך וקוגן. אצל המנגנים בשאר כלי המיתר, כולל הצ'לו, מספר האחוזים יורד אמנם, אבל עדיין יש ליהודים אחוז גבוה גם בכלים הללו. לעומת כלי המיתר, אחוז היהודים המנגנים בכלי הקשה ונשיפה נמוך יותר, פרט לקלרינט שהוא כלי יהודי מובהק."

האם הצ'לו הוא כלי נגינה יהודי?

"המילה 'צ'לו' היא קיצור של וילן-צ'לו באיטלקית, כלומר 'כינור גדול'. וכידוע הכינור הוא כלי נגינה מאוד יהודי, שהלויים ניגנו עמו בבית המקדש והוא מוזכר בתהילים ובמקומות נוספים. לצ'לו יש קול הכי קרוב לקולו של האדם. מוזיקאים רבים טוענים שיש לו את העומק הרב ביותר. לעתים אני מנגן עם הצ'לו כליווי לשירים יהודיים מקוריים. כך למשל ליוויתי את השיר הקסום והידוע 'אנא בכח' של עובדיה חממה."

איך הניגונים החב"דיים שאתה מכיר כחסיד, נשמעים באוזן המוזיקלית?

"הניגונים הללו, שחוברו על ידי האדמו"רים, מתאימים לראשי התיבות של חב"ד - חכמה, בינה ודעת. יש בהם הרבה חכמה. באופן אובייקטיבי אני יכול לומר שהם ניגונים ברמה גבוהה מאוד. כך למשל ניגון 'ארבע בבות' של האדמו"ר הזקן הינו מופלא מבחינה מוזיקלית."

לאחר ארבע וחצי שנים שבהן ניגן בבאר שבע, דורון קיבל הצעה לנגן בתזמורת הסימפונית ראשון לציון שהוקמה באותה עת. התזמורת הייתה גדולה יותר והוא יועד להיות הצ'לן הראשון, האחראי על שבעה צ'לנים, במקום שלושה לפני כן. הם בחרו להתגורר ברחובות, המחוזות יותר מבחינה דתית מאשר ראשון לציון, ובהם הם מתגוררים עד היום ומשתייכים לקהילת חב"ד המקומית. יש להם שמונה ילדים, שישה מהם נשואים, ויש כמובן נכדים כן ירבו. אשתו תפארת החלה לעבוד כמורה לאמנויות. לתזמורת ראשון לציון הגיע דורון כשהוא חובש כיפה לראשו ולכן כיבדו מתחילת הדרך את אמונתו, והוא לא נזקק למאבקים על זכויותיו הדתיות כמקודם.

באיזו נקודה נולד אצלך הרצון לעבד ולא רק לנגן?

"כבר בצבא, כשהייתי ברביעיית צה"ל כתבתי עיבודים, בעיקר של שירי פופ, ולאחר שנים רבות, כאשר עברנו לרחובות, ביקש ממני הכנר החסידי, מרדכי ברוצקי, לכתוב עיבודים לניגוניו של החסיד המקובל, הרב יצחק גינזבורג, וכך יצא תקליטור בשם 'תווים פנימיים'. בניגוני הרב גינזבורג יש מחד תמימות ופשטות ומאידך עומק רב. לאחר מכן עשיתי עיבודים לזמר יהודה גלאנץ, שערך עם תזמורת ראשון לציון הופעה מיוחדת מאוד שנקראה 'היהודי הנורד'."

מתי הגעת לכתובת יצירה ממש, ולא רק עיבודים? לפני למעלה מעשר שנים כתבתי את שתי 'יצירותיי', 'תפילה סימפונית' ו'רפסודיה יהודית'. לתפילה סימפונית יש שלושה פרקים והיא נמשכת 27 דקות. מושרשים בה הרבה ניגונים יהודיים, אבל עם הרמוניות שלא מקובלות, הלקוחות מעולם הג'אז ומעולמות מוזיקליים נוספים. זו יצירה מורכבת מבחינת תזמור והרמוניה. את היצירה ניגנה תזמורת ראשון לציון, שבה 75 נגנים, במשך חמש פעמים. זה היה כמובן מרגש מבחינתי. כתבתי משהו מופשט על הנייר והנה הוא מתגשם. היצירה התקבלה טוב מאוד אצל הקהל. רפסודיה יהודית לצ'לו

בשטוביך

יום ציון קרוב לבית 17

יום חמישי ה' תמוז (7.7.17), נתניה

דברי ברכה מר **דניאל בשארי** המשנה לראש העיר

9:00 התכנסות קפה ועוגה

10:00 הרבנית ימימה מזרחי שפחות ואוהבות

11:45 הרבנית שולמית פישר 'אור חדש על ציון תאיר' | הרבנית עידית איצקוביץ' הזהות הנשית - טבע ובחירה

13:00 הפסקת צהריים יריד מכירות

14:00 הרב יהושע שפירא לחנך את דור הפסכים | רננה שפירא "היא תתהלל"

15:45 אריז פוגל 'היום הזה פטש' | הרה"ג קלמן מאיר בר שליט"א רבה של נתניה חלונות נסגרים - עולמות נפתחים | הרב מיכי יוספי השגחה פרטית כהזפנה לעבודה פנימית

17:30 הרב יוני לביא "החיים זה לא פה שהבטיחו לי" מה עושים כשלא הולך?! | הרב מיכאל לסרי שר השמחה לגעת באושר

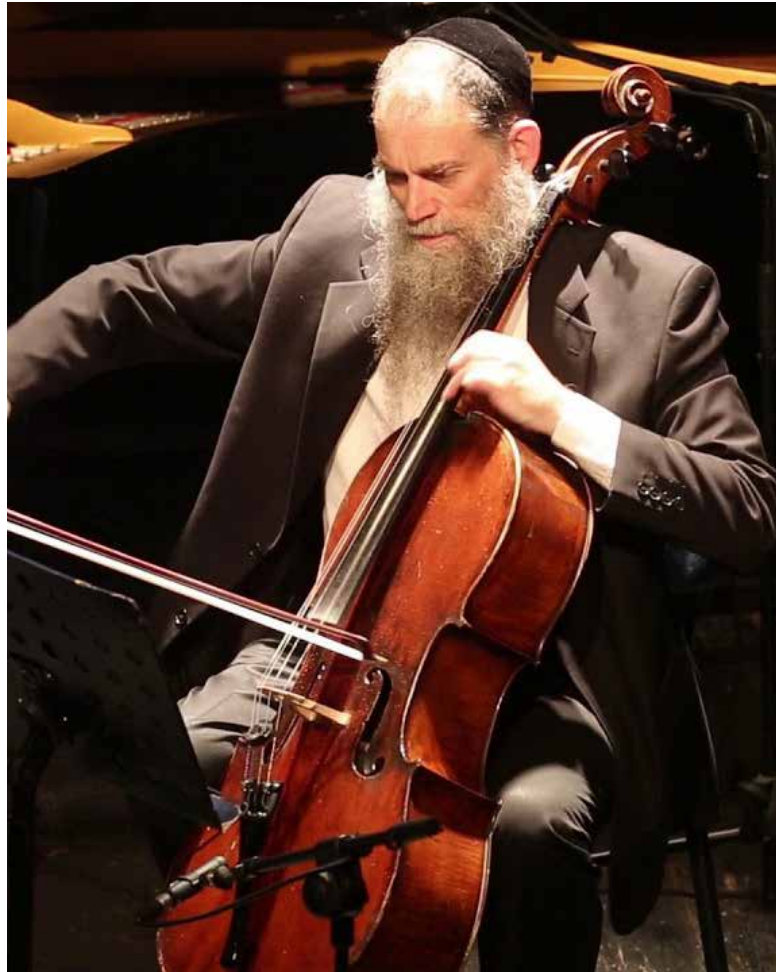
להזמנת דוכנים ופרטים: 0528-945081, dtehalelia@gmail.com

הרשמה ותשלום בקלות ובמהירות באתר המדרשה: tehalelia.co.il

חניה במקום // לא תותר הכנסת תינקות לאולם ההרצאות לעילוי שמת-פרידה בת רחל ע"ה בחמכתה בנתה ביתה לתורה וליראה.

ישיבת בני עקיבא, רח' הרב גד מכלוף 4 שיכון וותיקים, נתניה

בחסות ראש העיר הגברת מרים פיינברג-איכר

הן לחברי התזמורת והן לצופים. כמו שהתבדיתי בעבר מהדעה הקדומה שהדתיים הינם פרימיטיביים ואינם מבינים בשום תחום שאינו קשור ישירות לתורה, אני חושב שזה בדיוק מה שאני פועל כעת בדרך ממילא."

איך היחס של הקהל אז והיום למוזיקה קלאסית? "הקהל מבוגר בדרך כלל, והמצב לא השתנה מאז שאני מכיר את התחום. יש חוג מצומצם של צעירים שמגיע להופעות. אנשים מהחוג הרחב מתוודעים למוזיקה הקלאסית בשנותיהם המאוחרות יותר, וכאשר הם מכירים אותה, נוצר אצלם רצון לשמוע עוד. שמתי לב לכך שכאשר יש לעם ישראל צרות, הוא נוטה לברוח לקונצרטים..."

האם דתיים באים לקונצרטים?

"בדרך כלל באים חובשי כיפות סרוגות וגם חרדיים אמריקאיים, שהם פתוחים יותר."

איך אתה חש כעת במצבך?

"תתפלא לשמוע, אבל אין לי שום פחד. כעת אני מרגיש לגמרי בידיים של הקב"ה. אני מרגיש את מאמר חז"ל שהשכינה נמצאת למראשותיו של חולה. התחושה הזאת לא באה ממני, אלא קיבלתי אותה במתנה ממנו יתברך. מעולם לא הייתה לי תחושה כזאת."

מה אתה מאחל לעצמך ביום הולדתך?

"להיות בריא כמובן, כמו שכתוב 'בראשית ברא' - קודם כל הבריאות. והייתי מעוניין ליצור יותר בעזרת השם. הכתיבה היצירתית עבורי היא הדבר הנשגב ביותר, כי יש בה מעין תחושת הבריאה של 'יש מאין'."

בעודו שוכב על מיטת חוליו בין הטיפולים, דורון אינו נח לרגע. עם מסך של אייפד הוא גולש לאתר שלו, מתקשר עם הפונים אליו, ובעיקר משתדל לכתוב עיבודים ליצירות, החל משירי ארץ ישראל היפה, עבור דרך ניגונים קלאסיים וכלה בניגונים חסידיים. הוא מעדיף לדבר כמה שיותר על פעילותו זו, וכמה שפחות על מה שהוא עובר כעת. הוא נותן אמון ברופאים הטובים שמטפלים בו, שבהם הוא רואה שליחים של הקב"ה לרפאו.

בסיום כשנפרדנו אמר לי דורון שכשמי, ממש עודדתי אותו. "השם מחייב" עניתי לו, וחשבתי בלבי שהיום קיבלתי ממנו דורון של אמונה, וכפי שהבטחתי לו אני מסיים בציון שמו ושם אמו לתפילה להחלמתו המהירה ולחזרתו לנגינה וליצירה ביתר שאת: דורון בן תרצה חיה, בתוך שאר חולי עמו ישראל. ■

ולתזמורת מבוססת על ניגון חב"די ידוע, אבל רק כמוטיב. והשאר הינו מקורי. היצירה הזו נמשכת עשרים דקות. וגם התגובות אליה היו טובות בהחלט."

יש מאין

מהי שליחותך בחיים, אם נשתמש במונח החסידי הידוע?

"העובדה שרואים על הבמה משהו עם כיפה שמנגן כצלן ראשון, אומרת משהו לקהל. יש בכך לדעתי קידוש השם. ובנוסף לכך אני מעורב עם הבריות ומדבר עמם בין השאר על יהדות, ואף מחלק להם דפים להפצת היהדות. את גולת הכותרת של שליחותי אני רואה בכתיבת יצירותיי המשלבות את עולם המוזיקה הקלאסית עם היהדות ובעיקר החסידות."

אתה חש שאתה מקרב רחוקים בהופעותיך?

"לא באופן ישיר, אבל הייתי אומר שאני בהחלט מסיר מחסומים,

לקבלת העלון לפני כולם
ננסו לכתובת או סרקו את QR ותכנסו לרשימת התפוצה שלנו
bit.ly/karov

העלון נשלח בל"נ במייל בכל יום חמישי

meserGO
הפצת מסרים בקליק
www.meserGO.co.il

- הודעות SMS
- דיוור אלקטרוני
- שיחות IVR
- הפצת ווטסאפ
- דפי נחיתה
- צ'אט בוטים

מעיינותיך מזמינה אותך,

סטודנטית ובת מדרשה, לחוות
איתנו שבת של התרוממות
ברוח החסידות במדרשת
מעיינותיך בכפר חב"ד

בהשתתפות

הרב משה שילת • הרב דוד בייץ'
• הרבנית אורה רבקה ווינגורט
• רוחמה בן יוסף • ועוד..

תכנית עשירה לאורך השבת -
התוועדויות, שיעורים,
שיחות וסדנאות

י"ט סיון < 22.6
שבת פרשת שלח

★★★

עלות - 180 ש"ח

להרשמה: 072-279-2077
Maynotaich@gmail.com

קדשנו בתורתך

הרב דוד ג'יאמי

ימי השוכבי"ם אמנם כבר עברו, אך העיסוק בענייני צניעות וטהרה חשוב תמיד, במיוחד בדורנו.

ימי הנעורים הינם תקופה של פריחה גופנית ונפשית, בהם האדם מלא בכוחות חיים גדולים ורעננים. במצב אידיאלי, משקיעים נערים כוחות אלו בגדילה בתורה ובמשימות אידאליות נוספות. אמנם, פעמים רבות מנותבים כוחות חיים אלו למקומות אחרים, לעתים אף למקומות של חוסר קדושה.

בגיל הנעורים קיימת מורכבות גדולה מאוד. מצד אחד, האדם מתחיל להתבגר ולהתפתח מבחינה נפשית ושכלית, והוא מבשיל לקראת היותו מסוגל להקים משפחה. מאידך, היכולת לבנות בית בפועל עוד רחוקה ממנו, הן מבחינת אישיותו שטרם התפתחה לגמרי, והן מבחינה מעשית. הפער בין כוחותיו ורצונותיו ובין היכולת שלו לממש אותם, יוצר אצלו תסיסה חזקה וחוסר נחת. זאת

מפני שרצונות אלו מושרשים בכוחות חיים חזקים ובתביעות נפשיות אדירות. הנער חש כי הוא נתון בתוך כוחות גועשים, מיטלטל בים הזועף של כוחות נפשו, ובקלות יחסית עלול הוא למצוא את עצמו במצב שבו כוחות אלו מתפרצים בכיוונים שליליים.

פעמים רבות, גם בחור המשקיע את כל כוחו בתורה אינו מצליח להימלט מיצר הרע, וחווה נפילות כאלו ואחרות בתחום הקדושה. נפילות אלו גורמות לתסכולים קשים, דיכאון והרגשת אפסיות, ולפעמים הן עלולות להביא בחזורים טובים וצדיקים למצב הקשה והמסוכן ביותר - ייאוש עצמי והפסקת המאבק ביצר הרע.

חשוב לציין כי לעתים הנפילות נובעות מחוסר מודעות פנימית לחומרת הפגם, אך פעמים רבות, דווקא המודעות הגדולה לחומרת העניינים, היא הגורמת את הנפילות. דווקא הידיעה כמה חמור מה שנעשה, מעצימה את התסכול והרגשת האפסיות, אחרי הנפילה, ומביאה את הבחור שחטא לכדי ייאוש. על כן, צריך כל אחד להיות 'ערום ביראה', ולהתבונן מהו הגורם לנפילתו ובאיזה נשק עליו להשתמש במלחמה כנגדו.

ישנן שלוש סיבות המזיקות אחריות רבה וזהירות גדולה, בבואנו לדרוש בעריות: א. לא לפרוץ את גדר הצניעות. ב. לא לחזק את הכוח של היצר במחשבה ובדמיון. ג. לא לגרום לייאוש מיכולת התיקון, או לזלזול בצורך ובחובה לתקן.

למרות סיבות כבודת משקל אלו, נראה כי בימינו חובה לעסוק בנושאים אלו (בצורה מבוקרת וצנועה). בדורנו יצר העריות התגבר מאוד, ויחד עם ההתפתחות הטכנולוגית הוא ממשיך להתחזק בכל יום ומוצא דרכים מתוחכמות יותר להפיל את כולנו בחטאים חמורים. על כן, כדי שלא יהיה נער או בחור שיחשוב שהוא עומד לבדו במערכה, ויאמר לעצמו: "לרבנים אין יצר הרע והם לא מבינים את ההתמודדויות שלי", "עוצמות של יצר עריות כמו שלי, אין לאף אחד" - חשוב לדבר על הדברים ולברר את הסוגיה.

בנוסף, ישנה חשיבות גדולה לברר את הנושאים הללו בדורנו, למען דעת שיש דרך תיקון סלולה, על פי תורתנו הקדושה, המקיפה ומדריכה את כל צדדי החיים ומצביהם השונים - אף את המקומות האפלים ביותר.

לשם הכרת דרך התיקון והדרכת החפצים ללכת בה, נכתב ספר זה.

להזמנת הספר: 052-7463317

הוא לא שונא את העולם

אם תסכימו לצלול איתי לסיפור מכירת יוסף, תגלו שמילת מפתח אחת יכולה לשנות את חייכם

הוא נשלח לכלא למרות שהוא חף מפשע.

גם הכלא במצרים זה לא בדיוק כמו פה בישראל שיכולים ללמוד תואר ראשון ושני, וחדר כושר ואוכל טעים. הכלא במצרים זה ממש בור, ובדרך הטבע - הכליאה בבור במצרים היא לעולם. בעצם יוסף עכשיו בבור לכל החיים שלו.

זה כל כך קשה! שללו מנסיך, מנער נחמד, את אבא שלו ואת כל העתיד שלו! ומי עשה לו את זה? בני משפחתו! לא זרים אלמוניים. ואת כל זה למה הוא סובל? בגלל שהוא ציית לאבא שלו! הוא הרי קיים מצוות כיבוד אב, "לך נא ראה את שלום אחיך", והוא בצדקותו ענה לאביו 'הנני'. יתרה מזו: אחר כך, למה הוא נשלח לכלא במצרים? גם כאן, כל הצרות הגיעו כי הוא עשה את הדבר הנכון! "וינס ויצא החוצה".

כל זה היה צריך רק להגביר את האכזבה והכעס. למרות שהוא בכלל לא פושע, הוא משלם בעצם על דברים טובים שהוא עשה. דווקא על המצוות הגדולות שלו: על שנלחם נגד היצר והתגבר כדי לכבד את אבא שלו, למרות שידע את שנאת אחיו. ועל שנלחם ביצרו לא להיכנע לפיתויי אשת פוטיפר.

ידוע שהניסיון הזה היה גדול הרבה יותר מכפי שניתן לחשוב. יש רמזי יפה בטעם השלשלת שיש על המילה "וימאן". אחד הפרשנים רבי יוסף אבן קספי, מסביר שהניגון של השלשלת מרמז על משהו תקוע - תקיעה נפשית. בכל התורה יש שלשלת רק ארבע פעמים: הראשונה בפרשת וירא, שכתוב על לוט 'ויתמהמה'. השנייה, בפרשת חיי שרה על אליעזר 'ויאמר'. השלישית אצלנו 'וימאן', והרביעית בפרשת צו - 'וישחט'. בכל אחת מהפעמים הללו מדובר על בן אדם תקוע נפשית.

למרות התקיעה, בסופו של דבר, יוסף לא נכנע ליצר. דמות דיוקנו של אביו ראה. ולכן הוא נס ויצא אבל בגלל זה נשלח לכלא המצרי, לבור בבית סוהר.

מעניין לחשוב, מה היה אומר פסיכולוג שהיה קורא את הרישומה של כל העיניניים שקרו ליוסף: בגיל תשע איבד אבא, בן שבע עשרה מכרו אותו ובמצרים זרקו אותו לכלא. בלי שום מכתב או אורח ובלוי שום תקווה. מן הסתם הוא היה אומר, שמצבו הנפשי של יוסף ירוד מאוד. ממורמר, שונא את העולם, שונא את החיים ואולי חי רק בזכות רצון לנקמה.

למרות מה שאנחנו חושבים, התורה מתארת תמונה אחרת. והתורה בדרכה הנפלאה לא מספרת על כך בצורה ישירה, אלא רק בדרך אגב, שאם שמים לב מתגלה לנו עולם שלם. התורה מספרת שיוסף נכנס יום אחד לחדר של שר האופים ושר המשקים. הוא רואה ש"הינם זועפים". ממורמרים. איך הוא שם לב לזה? הם הרי זועפים

עם נתתי הרצאה שהנושא שלה היה השמחה. בסיום אותה הרצאה, באה אלי יהודייה אחת, ואמרה לי שהילדים שלה מאוד אומללים. למרות כל המאמצים שלה, כל מה שהיא עושה, לא טוב בעיניהם. על כל דבר יש להם טענות ותלונות. היא ביקשה עצה איך לגרום לזה, שהילדים בבית יהיו שמחים. אמרתי לה, שבאמת יש הרבה אפשרויות מה לעשות בעניין. אבל לפני הכל, הדבר הראשון והבסיסי ביותר הוא, שהיא בעצמה תהיה שמחה.

ניסיתי לברר בעדינות האם מצב הרוח שלה טוב והיא השיבה בכנות ובעוגמה: "לי כבר אין תקווה! אבדה ממני התקווה להיות שמחה אי פעם. אני רק מקווה, שלפחות הילדים שלי יהיו שמחים".

כשמעתי את התשובה שלה, הסברתי לה דבר פשוט: "המקסימום שתצליחי לעשות במצב שלך כרגע זה ליצור מצב שהילדים שלך יהיו אומללים, ועם זה הם ירצו שהילדים שלהם יהיו שמחים. במצב רוח שלך עכשיו זה הכל". ברור שאם ילדים מסתכלים על אמא, ורואים שבעיני עצמה החיים שלה גרועים ועצובים, זה שולל מהם את האפשרות למצוא בתוך ליבם אפילו פוטנציאל לשמחה.

הרבה פעמים אנשים מדברים על האתגר להיות בשמחה. אני רוצה לדבר על ביטוי הפוך: "האתגר כשמחה". הפרופיל הברור ביותר של אדם שחי אתגר בשמחה ממלא את כל החצי השני של ספר בראשית. חציו הראשון של ספר בראשית, מוקדש לאדם וחיה, נח, אבותינו הקדושים, אברהם יצחק ויעקב, והאימהות הקדושות. לעומת זאת, החצי השני של החומש, מפרשת וישב עד ויחי, מוקדש רובו ככולו לגיבור מרכזי אחד, הלא הוא יוסף הצדיק. הסיפור של יוסף מן הסתם ידוע לכולם, ואין צורך לחזור עליו. בכל זאת, אני רוצה להדגיש כמה נקודות ששייכות לרעיון שאני מדבר עליו.

אם אני הייתי קורא את סיפור יוסף עד האמצע הייתי משוכנע שלבן אדם הזה אין סיכוי. הוא בוודאי כבר מאוכזב, ממורמר וזועם על כל העולם, ויותר מזה: בטוח האישיות שלו נוקשה כמו אבן. כך חושבים כשמתבוננים מה קורה לנער החמוד הזה: בן שבע עשרה שנה - 'והוא נער', והאחים שלו - לא אנשים זרים אלא האחים שלו! - הם אלה שמסירים ממנו את כתונת הפסים, זורקים אותו לבור, אחר כך מעלים אותו ומוכרים אותו לעבד.

צריך להבין שמצרים זאת לא מדינה דמוקרטית ואין שחרור עבדים. כשמוכרים מישהו לעבד במצרים, זאת מכירה לעולם. הוא עבד משועבד לאדון והוא לא בעל הבית לעצמו. גם כשכבר הוא מתיישב בבית אדונו בצורה נוחה יחסית, מתחילים ייסורים והצקות ובסוף

כמו כל אחד לפני ששתה את הקפה שלו בבוקר, לפני רחיצה, לפני התעמלות בוקר ולפני שלקח את הוויטמינים שלו. הרי כל אחד זועף, בפרט אם הוא יהודי.

אם אני הייתי רואה שני אסירים בכלא זועפים, הייתי אומר: נו בסדר, עוד יום בגהינום הזה. מה כבר יכול להיות במקום כעס? שהם ירקדו? יעשו קדאצ'קע? הרי הם לא בבר מצוה או בהתוועדות כעת. בכל זאת, יוסף פונה אליהם ואומר ארבע מילים: "מדוע פניכם רעים היום?". יוסף מתעניין בהם: יש בעיה? משהו קרה? השאלה הזאת ממש תמוהה! במקומם הייתי עונה: "היי יוסף, מה איתך! אנחנו בבור! מצפים למוות בתלייה בעוד שלושה ימים!" הרי הכי טבעי שהם יהיו זועפים.

אפילו בבית-כנסת אנשים זועפים בבוקר. אז בכלא כשמצפים לעונש מוות, אתה מצפה שלא יהיו זועפים? ובתור יהודי, הוא דווקא צריך לשמוח ששני גויים כאלה, אולי אנטישמים וכנראה לא אוהבים גדולים ליהודים, קצת זועפים. אבל השאלה העיקרית כאן היא, מה עם יוסף? אם הוא שואל 'מדוע פניכם רעים היום' כנראה שהוא במצב שמת. אצלו הכל בסדר. הוא כאילו נכנס לקונצרט! הוא במצב רוח ממש טוב, כמעט בשיא השמחה.

כשהוא רואה אותם נראים זועפים, הוא מופתע! הוא שואל: מה קרה חברי? מה לא טוב? ואני שואל: אבל מה אתו? פניו לא רעים? הוא לא זועף או מאוכזב? הוא לא שונא את העולם? לפי זה שהוא שואל, כנראה שלא.

שני השרים עונים ליוסף: "חלום חלמנו, ופותר אין אותו". יוסף עוזר להם ופותר את החלומות - אבל גם הפעם מקבל דקירה בגב. הוא ביקש משר המשקים רק טובה אחת, ובתמורה "ולא זכר שר המשקים את יוסף וישכחור".

אבל יוסף אומר להם מילים מפתיעות: "ועתה אל תעצבו ואל יחר בעיניכם כי מכרתם אותי הנה, כי למחיה שלחני אלוקים לפניכם". מעניין, שדווקא הוא אומר להם לא להיות עצבניים, למרות שהוא זה שסובל כל השנים האלה. 22 שנה הוא בנכר, רחוק מאבא ומאחיו בנימין, מתוך זה כמה שנים טובות כעבד ואסיר, ובסוף הוא מרגיע אותם ואומר להם: אל תתעצבונו חברי! לכאורה הם אלה שצריכים להגיד לו: "יוסף, יוסף, הכל יהיה בסדר. אתה אל תתעצבן, אל יחר אפך", אבל זה לא כך. הוא בסדר, הוא מבוסס! הוא מבקש מהם להיות בשמחה ומסביר להם שהכל לטובה.

כמובן, הוא גם מוחל להם על הכל בלב שלם, והוא זן ומכלכל אותם במשך שנים. הוא נותן להם לחיות במצרים, עם כל בני ביתם, ומפרנס אותם כל חייהם בכבוד. אמנם אחרי פטירת יעקב אבינו הם חושבים שעכשיו הגיע רגע הנקמה, והם הולכים ומתחננים לפניו שלפחות יסכים להשאיר אותם כעבדים. אבל ליוסף אין אפילו מחשבה לנקום.

השאלה הגדולה היא, מה היו המחשבות של יוסף הצדיק? מה הייתה ההשקפה שהעניקה לו את הכוח להיות אדם שמח ועליו? איך הוא היה כל כך מלא חן וחדווה, עוז ושמחת חיים? מאיפה הכוח למחול לאלה שיצרו את כל הכאב, וגרמו לו נזקים לכל כך הרבה שנים? נכון שהסוף היה מאוד שמת. הוא נעשה ראש ממשלת מצרים, שהייתה אז מעצמה עולמית. והוא ניהל את כל הכלכלה שלה, והציל את כל המזרח התיכון ואת כל משפחתו וביתו מרעב וכליון. אבל בכל זאת איך הוא עשה את זה?

כעת נראה מנפלאות תורתנו הקדושה, איך שהיא מבטאת את השקפת עולמו של יוסף במילה אחת. הכלל בלימוד התורה הוא

מה היה אומר פסיכולוג שהיה קורא את הרשימה של כל העינויים שקרו ליוסף: בגיל תשע איבד אמא, בן שבע עשרה מכרו אותו ובמצרים זרקו אותו לכלא. בלי שום מכתב או אורח ובלי שום תקווה. מן הסתם הוא היה אומר, שמצבו הנפשי של יוסף ירוד מאוד

שכששומעים מילה אחת שמוכפלת ומשולשת, יודעים שטמון בה מסר גדול. יש מילה כזאת בסיפור, שיוסף חוזר עליה שלוש פעמים. הוא אומר לאחים שלו: "אל תעצבו ואל יחר בעיניכם, כי מכרתם אותי הנה".

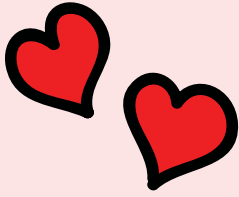
הייתי מצפה שסיום המשפט יהיה 'כי אלוקים רצה את זה'. ולמה הוא רצה? כדי להציל את כולם מרעב. זאת הייתה ההשגחה העליונה שגרמה לכל זה. כך זה היה מובן. יוסף הוא יהודי מאמין, והוא מאמין שבכל דבר, בגלוי או בנסתר, יד ה' נמצאת. כמו שפירש הבעש"ט הק': "ואנכי הסתר אסתיר", שגם בהסתר יש 'אנכי', יש השגחה.

אבל יוסף אומר יותר מזה. יוסף אומר: "כי למחיה שלחני אלוקים לפניכם". אלוקים שלח אותי לארץ מצרים. בהמשך הוא אומר פעם נוספת "וישלחני אלוקים לפניכם". ואם זה לא מספיק, אז בפסוק הבא כתוב "לא אתם שלחתם אותי הנה, כי האלוקים". שלוש פעמים "וישלחני אלוקים". באופן פשוט, היינו מצפים שיוסף יאמר 'אלוקים רצה שתמכרו אותי'. אבל זה לא מה שכתוב. יוסף עוזב את

בקיצור, היינו מצפים שיוסף יהפוך להיות הציני הכי גדול בעולם. איזו ציניות אדירה הבן אדם הזה צריך לפתח אצלו! המערכת הפסיכולוגית שלו מלאה רגשי בוז ונקמה, והלב שלו צריך היה להיות לב אבן. אנשים שליבם נהפך לאבן לא יכולים לבכות. הבכי ממים, ומי שלבו קשה כאבן יכול אולי לנקום אבל לא יכול לבכות.

אתם יודעים מי הבן אדם שבוכה הכי הרבה פעמים בתנ"ך? יוסף. שבע פעמים יוסף בוכה. זה בן אדם שהרגש שלו חי והלב שלו לא מפסיק לפעום. הוא בעל רגש. יוסף גם מוצא חן בעיני כולם. הוא נער של חן, מלא שמחת חיים בכל מצב. בכל מקום הוא משתלט על המצב, ומגיע לשגשוג ולשיא הגבוהות שמתאפשרת לו לפי מצבו.

את הרגש החם של יוסף, רואים גם כשמגיעים רגעי השיא של הפגישה עם אחיו. "ולא יכול יוסף להתאפק" - יוסף מתוודע אל אחיו אחרי 22 שנה של פרידה, ואומר להם: "אני יוסף העוד אבי חי? ולא יכלו אחיו לענות אותו כי נבהלו מפניו". גם אני הייתי נבהל. איזו בושה, איזו חרפה. ובעיקר, איזו נקמה הוא יבקש עכשיו!

מושג המכירה, לטובת המושג של השליחות.

פה טמונה הנקודה. יוסף משנה את הנרטיב ובעצם משנה את המסגרת. נתאר לעצמנו ציור של ואן גוך או דה וינצ'י או שיהיה אפילו ציור של פיקאסו שעולה חמישים מיליון דולר. לשאול מה המסגרת שלו, זאת שאלה ממש לא לעניין. מי ששואל ככה הורג את התמונה. אבל האמת היא שלפעמים המסגרת המתאימה נותנת השקפה אחרת על התמונה. את התמונה אני הרי לא יכול לשנות, אבל את המסגרת אני תמיד כן יכול לשנות.

יוסף אומר: 'אתם לא מכרתם אותי, כי למחיה שלחני אלוקים'. יש הבדל מהותי בין מכירה לבין שליחות. כשאני מוכר משהו, בין אם זה עבד או בית, או מכונית, שעון, תכשיט, טבעת, יהלום, שולחן, טלפון – דעתו של הדבר שאותו אני מוכר אינה רלוונטית. אין לו חוות דעת לגבי המכירה הזו. הוא כמו כדור בפינג פונג. בפינג פונג זורקים מפה לשם ומשם לפה, ולא שואלים את הכדור: 'אתה מעוניין לעבור לצד השני של השולחן?'.

לחפץ שנמכר אין שום שליטה בעניין. הוא לגמרי פאסיבי. הוא לא משחק שום תפקיד אקטיבי במעבר מרשות אחת לשנייה. אני לא שואל את הבית שלי: 'אתה מעוניין להימכר? אני מקבל שלושה מיליון שקלים עליך, זה כדאי?'. אולי אם נשאל, הבית יענה 'לא! אני אוהב אותך!' – זה באמת לא משנה, כי אני אוהב את הכסף או זקוק לו ולכן מוכרים. בחפץ או בעבד עושים מה שרוצים והוא תמיד קורבן לנסיבות.

לעומת זאת, מה קורה בשליחות? אם אני שולח אותך לבצע משימה מסוימת, ובפרט אם זו משימה קשה ומסוכנת, אני צריך קודם כל לדבר אתך, שתיכנס לזה עם כל הלב. אם אני מאלץ מישהו להיות שליח, זה פשוט לא יצליח.

דבר נוסף שיש בשליחות, שאני צריך קודם כל להעריך אם מי שאני שולח הוא בעל פוטנציאל לבצע את המשימה. אם אני רואה שאין לך את הכישורונות המתאימים, אני בכלל לא יכול לשלוח אותך. שליחות באה רק אחרי שאני מעריך שאתה האיש הנכון, בזמן הנכון ובמקום הנכון שמתאים לשליחות הזו.

יוסף אומר לאחיו: 'אני לא נמכרתי!'. ודאי שהוא נמכר, והוא הבין טוב מאוד מה היו הסיבות שלהם למכירה. יוסף לא היה נאיבי, הרי אי אפשר לנהל משק של מעצמה עולמית עם נאיביות. יוסף הוא חכם, חריף וחד עין. הוא יודע שמכרו אותו כמו חפץ. אבל בכל זאת הוא אומר: ההשקפה שלי על החיים היא – שלחני אלוקים. יוסף מסתכל על חייו ורואה בכל שלב ושלב, חלק משליחות. כל נדבך וכל צעד בחייו הקשים והמסובכים, הוא עובר בתור שליח.

הנשמה שלו נבחרה ללכת למקומות האלו ולמצבים האלו כי הקב"ה יודע שלנשמה הזאת יש כוח לעמוד בשליחות שלה. יש לה כוח להיכנס למקומות חשוכים ומסובכים, ולהאיר לתוך מצב החושך ניצוץ. להדליק זיק של אור – אור של תקווה ואמונה, אור וחינויות של טוב וקדושה.

על ידי המילה הזאת, שליחות, יוסף יצר מסגרת חדשה לתמונת החיים שלו. הוא אמנם היה יכול לעמוד ולספר לכולם: 'אני קורבן של המשפחה היהודית הברוטלית, אני אומלל, אני יתום. אתם יודעים מה עשו לי?'. הוא יכול היה להקריא רשימה ארוכה של צרות, וכולם ייאנחו, יגלו אמפתיה ויאמרו: 'אוי ואבוי, אני כבר אצטרך ללכת לפסיכולוג בגלל ששמעת את הסיפור הזה'.

אבל יוסף הלך בדרך אחרת. הוא הסתכל על עצמו ואמר: אני שליח. בכל מקום שהייתי, אלוקים שלח אותי. כמובן זה לא אומר שלא היו לי כאב וייסורים. החיים שלי היו מלאים בכאב גדול ולפעמים כאב נורא. הרי האחים אומרים בצעמם בפרשת מקץ: 'אבל אשמם אנחנו על אחינו אשר צרת נפשו בהתחננו אלינו ולא שמענו'. כלומר, שכאשר הם שמו אותו בכור הוא התחנן ובכה אבל הם לא שמעו. עם כל זה שהכאב היה עמוק, יוסף לא מתכחש לכך כאילו זה לא היה, אלא מסתכל על הכל אחרת.

כך הוא גם היה יכול להישאר רגיש, לבכות לפעמים, ולהיות פתוח ומלא חן כל הזמן. הוא לא הניח לעצמו להיות אומלל כי הוא ראה את עצמו בתור שליח בכל מצב. במקומות הכי נמוכים, וגם במקומות הכי עליונים. ■

אני חוזרת עכשיו מביקור בבית של אחת החברות הכי טובות שלי, שהאמת שעוד אף פעם לא הייתי אצלה בבית. למה? כי היא התחתנה לפני חצי שנה, ועד שבוע שעבר היא עדיין לא הזמינה אותי לבקר. חיכיתי מאוד לביקור אצלה וממש התרגשתי לקראתו. יש בזה משהו מאד מרגש... זה הבית שלה! הבית שהיא בנתה והיא מחליטה איך ייראו הסלון והמטבח ואילו תמונות יהיו על הקירות. זו חברת ילדות שלי, כך שראיתי את החדר שלה בבית הוריה המון פעמים ובשלל וריאציות (מילדות לבגרות...) אבל זה הבית שלה... הבית זה משהו אחר.

ממש נהניתי לראות את העיצוב של הבית, כל חדר שראיתי ריגש אותי מחדש אבל אז... ישבנו לאכול.

רציתי לעזור לה להכין סלט לארוחת ערב אז פתחתי את המקרר ו... חשכו עיניי. המקרר היה... שונה מאוד ממה שציפיתי. כמו שכבר כתבתי, אני מכירה את החברה הזו (היטב) כבר מגיל ממש צעיר. אני יודעת מאיזה בית היא באה ואיך נראה שם המקרר. אני יודעת מה היא הייתה רגילה לאכול ומה היא אוהבת לאכול. ו...זה לא מה שהיה שם. היא רגילה למותגים הכי שווים, היא רגילה למקרר מפוצץ בכל טוב, היא רגילה לגבינות משובחות ובעיקר היא רגילה לשפץ. הכל בשפץ, הכל בכמויות גדולות, הכל מזמין ומגרה, ועכשיו... זה לא שהמקרר היה ריק, אבל הוא היה מאוד רחוק מהתיאור הזה. ראיתי שם "תחליפי מותגים" שפעם היא אפילו לא הייתה פוזלת אליהם ("ממרח בטעם קקאו"? "חלב בשקית"?). ראיתי שם המון דברים פשוטים, רגילים, שכל כך לא התאימו לסגנון שלה, למי שהיא הייתה. ומה שהכי הציק לי – שהכל נראה כל כך מדוד. מדוד, מדויק ועם ריח חזק של חיסכון. אתם יכולים להגיד לי שזה לא נורא כל כך, ובסך הכל הרבה אנשים חיים ככה וחיים טוב, אבל אני התקשיתי לעכל. לא ידעתי מה לעשות עם עצמי. כבר רציתי להציע שנוותר על ארוחת הערב כדי לא "לבזבז" לה את האוכל ואז... עלה לי רעיון.

"אולי נצא? מה את אומרת?! נשב על איזה פסטה וסלט שווה במסעדה... כמו בימים הטובים!" אמרתי וחיכיתי חיוך גדול, שלא הסגיר לרגע את "תחושת המקרר" שלי.

- "אה... היא אמרה, "האמת...אנחנו לא כל כך יוצאים לאכול בחוץ..."

"למה?" שאלתי "אני דווקא מכירה מסעדה ממש טובה שהיא גם מהדרין והכל... זה משהו כמו עשר דקות נסיעה, אתם מקפידים על משהו מיוחד?"

- "האמת ש...כן!" היא אמרה פתאום בקול, "לא לבזבז כסף!". הפה שלי נפער והיא קרצה לי וחיכה חיוך גדול. אבל למרות שהיא ממש ניסתה, החיוך הזה לא הסתיר ממני את העיניים שלה וגם לא את הרעד שהשתלט לה פתאום על הקול.

"וחוץ מזה" היא הוסיפה, "איך נגיע לשם? אין לנו אוטו ואין פה כל כך אוטובוסים..."

- "אין לכם א...". התחלתי לשאול ופתאום שמתי לב לרעד חזק ומוזר שהגיע מהסלון, "שמעת את זה?" שאלתי קצת בבהלה.

"כן... אין לך מה לחשוש..." היא אמרה בלי להסתובב אליי, "זה רק המאוורר... הוא קצת חורק אבל תכלס עושה את העבודה מצויין. אז... מה דעתך על פירה ברוטב עגבניות?"

- "מדהים", עניתי לה בשקט, "בדיוק מה שבא לי עכשיו".

כל אותו לילה לא ישנתי. לא הפסקתי לחשוב עליה.

אני יודעת שהיא חלמה שנים להתחתן עם אברך. אני יודעת שהיא בעצמה בחרה לאפשר לו להמשיך ללמוד בישיבה, ולהיות אחראית על הפרנסה בעצמה. אני גם יודעת שהיא הייתה מודעת להשלכות... (ואולי

להתחתן עם אברך

דיברנו על דברים מביכים בעבר, והיא אמרה שהיא לא תיעלב אז...
- "רציתי לשאול אותך משהו..." אמרתי, "אני יודעת שחלמת
כל השנים להתחתן עם אברך, וברוך ה' זכית ובעלך באמת נראה
מדהים אבל... חשבת שזה מה שיהיה? חשבת שתצטרכי לשנות
כל כך הרבה ממה שאת רגילה? ש... כבר לא תצאי למסעדות...
אמ... תשני את התפריט של ארוחת הערב?"

"אני שמחה שאת שואלת", היא אמרה בביטחון, ולהפתעתי בכלל
לא נשמעה נבוכה. "במיוחד בגלל שאני יודעת שגם את חושבת
על הכיוון הזה. תראי..." היא נאנחה לרגע, "אין ספק שזה לא
קל לי. כן, ידעתי לאן אני הולכת וידעתי מה המשמעות של זה,
והחלטתי על זה באמת בלב שלם אבל... המציאות היא לא תמיד
כמו שמדמינים אותה. אני לא אגיד לך שזה תמיד פשוט. עולות
לי לפעמים מחשבות מה הייתי קונה ומה הייתי עושה אם הייתי
יכולה... בא לי לפעמים לצאת ככה סתם למסעדה או לקבוע איתך
בבית קפה כמו פעם. יש לי ימים לא קלים ויש רגעים שבא לי לוותר
על הכל ולהגיד לבעלי שיעזוב את הישיבה וילך כבר לעבוד. אבל
אז... אז אני רואה את בעלי חוזר מהישיבה זורח מאושר. אני רואה
את האור בעיניים שלו ויודעת שאי אפשר להשיג את האור הזה
בשום מקום אחר. אני נזכרת בשיחות שלי איתו, במה מעניין אותו,
במה מעסיק אותו בכל רגע פנוי. אני נזכרת בחיוך שלו, בנחת שלו,
במתקנות המיוחדת שבה הוא מספר לי מה הוא למד היום... ושווה
לי. שווה לי כל רגע."

"חוץ מזה שברור לי שהרבה ממי שהוא - מהעדינות המיוחדת
שלו, מהרגישות, מהרצון לעשות טוב לכולם, הגיע משם,
מהלימוד היומיומי, מההשקעה ובעיקר מהמפגש התמידי עם
התורה. אם הוא לא היה לומד, ברור לי שהוא לא היה כזה... ואת
יודעת", היא המשיכה בהתלהבות, "יש גם ימים (אמנם זה לא
קורה המון אבל זה קורה לי מדי פעם), שאני מצליחה להתעלות
קצת מעל עצמי ולחשוב על המשמעות של מה שאני עושה, של
מה שאני "נאלצת" להקריב. אני חושבת על זה שבזכותי יש עוד
מישהו מעם ישראל שלומד תורה בקביעות. שבזכותי יש עוד בית
בעם ישראל שמלא בקדושה הזו, המיוחדת, שאי אפשר להחליף
אותה בשום דבר אחר. אני חושבת על זה שלימוד תורה הוא אחד
הדברים שהכי מקרבים את הגאולה, ועל זה שלימוד תורה מכניס
קדושה בכל נשמות ישראל, אפילו באנשים שכופרים בתורה...
וכל המחשבות האלו ממלאות אותי שמחה וסיפוק אדיר, ממלאות
אותי כוח להמשיך ולהתחזק, להמשיך בנחישות, עם הוויתורים.
הם שווים לי... כמוכן שאת צריכה לראות מה נכון לך - מה שנראה
לי כן קריטי, זה שכן קביעות עיתים של תורה תהיה בבית... גם אם
לא יום שלם... לא לוותר על האור הזה. מקווה שאני לא נשמעת
לך רבנית או משהו..."

- "לא, זה היה מדהים... תודה..."

המשכנו עוד קצת לדבר, אבל אני כבר לא הצלחתי להקשיב.
המילים שהיא אמרה הדהדו לי בראש ובעיקר התחושה שהיא
שידרה. תחושה עוצמתית, תחושה של כוח, של התרגשות, של
שליחות. זה ממש לא הרגיש לי מזויף, אבל מצד שני נזכרתי בקושי
שהיה לה כשהיא אמרה לי ש"צריך לחסוך כסף".

ברור לי שזה לא פשוט. ברור לי שיש כאן התמסרות אבל גם קבלה
גדולה ואושר גדול.

כנראה שזו לא התלבטות שאפשר לפתור ביום אחד.

אין לי תשובות ברורות ועוד לא הגעתי להחלטה שלי, אבל אין
ספק שיש לי עוד הרבה על מה לחשוב.

לא... (?), אבל בכל זאת כאב לי עליה כל כך. כאב לי על רמת החיים
שהשתנתה מקצה לקצה. כאב לי על המקרר שלה, שכנראה כבר
אף פעם לא יכיל את מה שהיא חלמה ורצתה. יש לי חברות שגדלו
בבתים כאלה. יש לי חברות שאף פעם לא "בזבוזו" כסף, ותמיד
קנו יד שניה או קיבלו מאחיות שלהן, ואף פעם לא חשבו בכלל
לצאת למסעדה. אבל לא היא... היא הייתה רגילה למותגים. היא
הייתה רגילה לנסיעות לחו"ל לפחות פעם בשנה, לחופשות בבתי
מלון, ליציאות למסעדות עם חברות (איתי), להחליף נעליים ארבע
פעמים בשנה... ועכשיו...

גם אני מאוד רוצה להתחתן עם אברך. גם אני חולמת על בית של
תורה, על בית מלא במשמעות וקרבת ה', אבל... איך אפשר לוותר
על החיים שלך? איך אפשר לוותר על כל מה שהיית רגיל אליו,
על כל מה שעשה לך טוב? איך אפשר לקום יום אחד ובבת אחת
לשנות לגמרי את הכל?!

כל אותו יום עברו לי מחשבות בראש. בהתחלה הרגשתי ממש
רע עם עצמי. מה פתאום אני מתעסקת בזה? למה אני כל כך
"חומרית"? אני לא יכולה להתעלות קצת מעבר למסעדות ובגדים
בשביל שיהיה לי בית של תורה?!

אבל לאט לאט המחשבות התחלפו. הבנתי שלא לחינם נולדתי
במשפחה מסוימת והייתי רגילה להרגלי חיים מסוימים. הבנתי
שזה בסדר גמור שזה קשה לי, וזה ברור שלא קל לוותר על זה...
לאף אחת. לא רק לי... אבל בכל זאת... עכשיו צריך להחליט.
מוכנה לוותר? לא מוכנה? אולי זה לא מתאים לי בכלל? אולי
זה מתאים רק ל"צדיקות סגפניות" או לכאלה שגדלו ככה ואני...
צריכה "להסתפק" במישהו שקובע עיתים ועובד?

ואולי בכלל כדאי לי לדחות קצת (או הרבה) את החתונה...?
ללמוד קודם, לרכוש מקצוע, להתחיל לעבוד ולחסוך לבית ולאוטו
(ולמקרר מלא) ורק אז להתחתן...? אבל... מה יהיה אם אני לא
אמצא? מה יהיה אם כבר יהיה מאוחר מדי ואני אהפוך ל"רווקה
מבוגרת" רק באשמתי, בגלל שחיקתי יותר מדי?!

אחרי שבמשך ימים ארוכים המחשבות האלה עברו לי בראש ולא
נתנו לי מנוח, החלטתי שאני חייבת לעשות משהו. הרמתי את
הפלאפון והנחתי אותו בחזרה על השולחן לפחות שלוש פעמים,
עד שבסוף הצלחתי לחייג את המספר, שאני יודעת כבר שנים בעל
פה. היא ענתה מיד.

"שלום, מה שלומך? איזה כיף שהתקשרת! התגעגעתי..." היא
אמרה, והאמנתי לה.

- "היי, רציתי להגיד שהיה לי ממש כיף אצלך בשבוע שעבר...
הבית שלך מקסים".

"תודה! אין כמוך. לא מפסיקה לפרגן".

שתיקה.

"קרה משהו?" היא שאלה, "את נשמעת... מוזר... אפשר לעזור
במשהו?"

הייתה לי שניה אחת להתחרט, אבל משהו בי דחף אותי להמשיך.

- "כן." אמרתי, מנסה למצוא את המילים. "מאז שהייתי אצלך יש
לי המון מחשבות בראש... קצת לא נעים לי, אבל הרגשתי שאני
חייבת לשאול..."

"זה בסדר", היא אמרה מיד. "האמת שציפיתי שזה יבוא. ראיתי
שאת מאוד טרודה כשיצאת מהבית שלי... אפילו החיבוק שלך לא
היה אותו דבר... תרגישי חופשי לשאול. אני לא נעלבת".

התמלאתי בכוחות, אחרי הכל זו החברה הכי טובה שלי, וכבר

לפרות ולרבות בתורה

הרב מנחם בורשטיין

לראות אדם חי

אהרן חברוני

מי הם האנשים המגיעים לשיעור תורה הפונה לעולם החילוני, ומה מניע אותם לבוא? יש כאלו הסבורים שאנשים באים כדי לשמוע מהלך רעיוני מרתק עם תכנים מעניינים, אבל המציאות בשטח מראה שאין זה נכון.

הם בשביל לשמוע אותו. הם רוצים לראות מי זה היצור המשונה הזה, שכפה מכסה את ראשו וילדים רבים קוראים לו 'אבא'... הם באים כדי להתרשם מהשמחה שבוקעת ממנו ומן מהטרה שלו. הם נפעמים מאש הקודש שלו ובעצם הוא עצמו במוקד העניין, מבלי שהתכוון לכך בכלל. מה שיש לו לומר - חשוב, אבל משני.

הם באים לשיעור כי חסר להם משהו, והם רוצים לראות אם יוכלו להשלים אותו. החיסרון שלהם אינו 'חוסר הבנה בפסקה בשפת אמת' או אי הבנה של מהלך בפרשת השבוע. החיסרון שהם חווים עמוק ומטלטל לאין שיעור. חסר להם משהו מאוד יסודי ועמוק בחיים והם רוצים לבחון אם אפשר לחיות אותם אחרת. לכן הם בודקים את מי שמייצג את התורה: איך הוא מתייחס לאשתו, איך הוא מתייחס לילדים שלו, והאם - בכנות - כיף לו לשמור את השבת או שלא... לראות אדם שחי את התורה, זה מה שיכול לחולל מהפך בחיים של מישהו, ולא רעיון, יפה ככל שיהיה.

כמובן שהשיעור צריך להיות מעניין וברמה גבוהה, אבל יותר חשוב מהשיעור עצמו זה מה ש"בין המילים" - השאלות והתשובות שאחרי השיעור, השיחות האיטיות, ובתוך השיעור - המבע, הקשר הנשמתי והיחס המאפשר והמקבל. צורת ההעברה חשובה לא פחות מהמילים: אנשים רוצים את החום, את החיבוק ואת ההתעניינות.

אי אפשר לוותר על השיעור, כי נפש נפגשת עם נפש דרך השכל. אבל הלימוד הוא לא רק מטרה עצמית, אלא גם אמצעי לגעת בנפש.

משפט מיוחד שזכור לנו תמיד נאמר בפי מרן הרב אברהם אלקנה כהנא שפירא זצ"ל בכנס מכון פוע"ה. הרב בירך את הציבור שבא לשמוע על החידושים הרפואיים ועל הפסיקות ההלכתיות המעשיות, תוך שהוא מפליג בחשיבותה של מצוות פרייה ורבייה. ואז הוסיף הרב את המשפט שנחרט בזיכרונו: "פרייה ורבייה איננה רק כפשוטה, בהולדת ילדים, אלא גם בתורה".

ואכן, הצורך בהפצת תורה לכלל הציבור בעם ישראל הוא נקודה מרכזית באופיה של התורה בימינו.

העובדה שלימוד המוני קיים בציבור הדתי הוא דבר טבעי ביותר. אך צריך להדגיש שהחובה היא לדאוג לכלל הציבור היהודי באשר הוא, וגם לאלו שרק עתידים להיות דתיים.

אחת מאבני היסוד בעבודתנו במכון פוע"ה היא לתת מענה הוליסטי לכל בעיה העולה מהשטח ולחשוב על כל הפרטים, הן בצד הרפואי, הן בצד האנושי והן בצד ההלכתי.

בדומה לכן, ישנה חשיבות גדולה לחשוב איך לבצע את הפצת התורה בהתאם ליכולת הקליטה של השומעים.

ואולם, מצד שני אנו צריכים תמיד לזכור את הדרכתו של מו"ר הרב צבי יהודה קוק זצ"ל, שהיה אומר "אוהב את הבריות ומקרבן לתורה", דהיינו מתוך שאוהב את הבריות, הוא מקרב את הציבור לתורה, ולא את התורה לציבור, שלא יחשבו שמותר להוריד את התורה ואת רמתה לכל אחד לפי דרגתו ורמתו.

לכן, האומנות הציבורית בנושא גדולה היא: איך להוציא את הדברים מהכוח ומהרצון הטוב אל הפועל? ושוב, שמעתי בעניין זה דבר חשוב ממו"ר הרב שפירא זצ"ל. פעם שאלתי את הרב אם יש דרכים לדעת מה הקב"ה רוצה, וממה הוא מרוצה. ענה לי הרב, שלפי הסייעתא דשמיא בשטח וההצלחה וההתקבלות של הדברים - זהו אחד מהאותות שאכן כך רצה הקב"ה.

בדברים אלו רצה הרב לשבח ולעודד אותנו במכון פוע"ה. אך חושבני שהדברים מתאימים מאוד גם למפעלים הגדולים של קירוב והפצה בימינו, אשר משקיעים חשיבה מיוחדת בצוות משותף כיצד לקרב את עם ישראל לגווניו לתורה, ולפי הסייעתא דשמיא אפשר לראות שהדבר רצוי ומקובל לפני הקב"ה.

החבר מהמילואים שואל שאלות? השכנה מתעניינת ביהדות? **ראש יהודי** זאת התשובה! 03-5255355 ry@neto.net.il

ראש יהודי
מספחה צעירה, מלאה אהבת ישראל ואש קודש למגורים בת"א ועיסוק בשבתות וערבים בקירוב סיוע בשכר דירה

דוג צעיר? מחפשים שליחות בת"א?

קו"ח לשלוח ל: **ry@neto.net.il** • טל: **052-8109366** רחלי

הקואליקס של ראש יהודי! מארז ספרים "הגיע הזמן" במבצע!

8 ספרים רק ב-389

כולל משלוח טע פתח הבית!

ראש יהודי לפרטים: **02-6791122 | 052-5665005** www.roshy.org

הַנְּבִיאִים נִשְׁלַחְתָּם לְאֶלֶּלְךָ וְתִירִידוּ

מַרְשָׁת
בְּהַעֲלֹתָם

הַמְּתוּרָה נְשִׁילִי

מִירֵד אָמַר: "עֲלוּ מֵעַתָּה יְהוּעָד הַמִּזְבֵּי שְׁלֹוִים לְפָנֶיךָ,

אֲבָל אֵיכָלְתֶּם מֵרַגְלֵי לְבָבִי יִשְׂרָאֵל אֲרָה לְךָ".

וְאִי שְׂנֵוְתֶם הַתְּנַבְּאִים: "בְּאַהֲרָתִי הַיָּמִים בָּנֹא מֶלֶךְ מֵאַרְצָךְ מִגֹּמֵר לְהִלָּחֵם בְּעַם יִשְׂרָאֵל, וְהוּא יֵאָסֵף אִתּוֹ עַמִּים רַבִּים. אֲבָל אֵלֵקִים יִכֶּה אוֹתוֹ וְאֵת כָּל הָעַמִּים שְׂאֵמָן, וְאִי תִבְנֹא הַנְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה, וְגַבִּי יִשְׂרָאֵל יִקְבְּלוּ אֶת הַשְּׂכָר הַגָּדוֹל הַמְּאַפְּחָה לָהֶם".

שָׁמַע גְּרָשָׁם, בְּנֵוֹ שֶׁל מֹשֶׁה, אֶת דְּבַרֵי הַנְּבִיאִים, וְרָץ לְסַפֵּר לְאַבְרָם אֶת כֹּחַ שְׂאֵלְךָ וְמִירֵד אָמַר.

יְהוֹשֻׁעַ, מְלָכִידוֹ הַנְּאֻמָּוֹן שֶׁל מֹשֶׁה, הִזְדַּעְזַע וְקָרָא: "אֲדֹנָי, מֹשֶׁה, הַחֲפִלְלִי לְאֵלֵקִים שִׁיפֹחַ מִתָּחַם אֶת רֹחַ הַנְּבִיאִים!"

אֶמַר מֹשֶׁה לִיהוֹשֻׁעַ: "אֲחַת דּוֹאֵג לְכַבֹּד שְׁלֵיךְ זֶה בְּכָלֵךְ לֹא מֹשֶׁבֶת. אֲנִי שִׂמַח שֶׁרֹחַ הַנְּבִיאִים שֹׁרֵה עַל כָּנֶיךָ יִשְׂרָאֵל. הַלְנֹאִי שְׂפָל הָעַם יִהְיֶה נְבִיאִים?"

(על-פי: פֶּלְסְמוֹד בְּבִלְי, מִסְפֵּרֵת סִנְתֵי רִירִי, עֵד יוֹ, עֲמוּד א פֶּרְגֹּמֶס יוֹרְדָן, בְּמִדְבַּר אֵי, כ"ו)

עֲלֵשׁוּ הַזְּמִינִי מֹשֶׁה כֹּל אֶחָד מֵאַשְׁכְּזֵי וְשֵׁנִים הַזְּמִינִים

לְבַשְׁתָּ, לְהַוָּאִי פִתְחֵם מִהַקְּסֵמָה. כֹּל מִי שֶׁהוֹוָּא פִתְחֵם שְׁעָלִי כְּתֹב וְזָקֵן, הֲלֹךְ לְהַתְּנַבֵּא לְיָד הַמְּשַׁכֵּן. נִשְׁאַרְוּ שֵׁנִים שְׁהוֹוָּא פִתְחֵם תְּלָמִים. אֵלֵךְ הִי אֶלְךָ וְמִירֵד, שְׂכָרְכֵם אֲנִיעֲתֶם וְעִנְיֹתֵיכֶם הַשְּׁבִי שֶׁהֵם בְּכָלֵךְ לֹא רְאוּיִים לְהִיֹּת נְבִיאִים.

אֶלְךָ וְמִירֵד נִשְׁאַרְוּ בַּפְּתוּחִים, בְּשָׁעָה שְׁשִׁבְכֵי הַכְּרִיָּהִם עֲמִדוּ לְיַד הַמְּשַׁכֵּן. אֲבָל בְּרַגַע שֶׁרֹחַ הַנְּבִיאִים יוֹדֵה עַל שְׂכָרֵי הַזְּמִינִים, שְׂרִתָּה הִרֹחַ גַּם עַל אֶלְךָ וְמִירֵד. אֵלֵקִים אָמַר: "מִפְּנֵי שֶׁהַקְּסֻמִּתִּים אֵת עֲצָמְכֶם, הַשְּׂרָה עֲלֵיכֶם רֹחַ נְבִיאִים גְּדוֹלָה מִשְׁלֵי הַכְּרִיָּהִם".

וְכֵן הִתְחִילוּ אֶלְךָ וְמִירֵד לְהַשְׁמִיעַ נְבִיאִים לְכָנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּתוֹךְ הַפְּתוּחִים.

אֶלְךָ אָמַר: "מֹשֶׁה עֲתִיד לָמוֹת, וְהוֹשִׁיעַ יִקְמוּנָה לְכִנְיָהּ בַּמְּסוּמִו. הוּא יִכְנִישׁ אֶת הָעַם לְאַרְצָךְ יִשְׂרָאֵל וְיִתֵּן לְכָל שְׂכָבֵת אֶת הַחֵלְתִּי".

"אֲנִי בְּכָלֵךְ לֹא רְאוּי לְזִוְוָה", אָמַר אֶלְךָ.

"גַּם אֲנִי לֹא מְבִיר לְקֶחַ מֹשֶׁה בְּחַר בִּי. יֵשׁ גְּדוֹלִים מִסִּנְיִי", אָמַר מִירֵד.

זֶה הָיָה כְּאִשְׁרֵי מֹשֶׁה אָמַר לְאֵלֵקִים שְׂאִיו בְּכֹחוֹ לְשַׁפֵּל בְּכָל הַפְּתוּחִים וְהַצְּרִיכִים שֶׁל הָעַם. אֲזוּר עָלִיו אֵלֵקִים לְבַחֵר שְׂכָרֵי אִישׁ, מִזְקֵנֵי הָעַם וּמִסִּנְיִי. וְהֵם יִקְבְּלוּ רֹחַ נְבִיאִים וְיִכְלֹו לְעִזֹּר לְמֹשֶׁה בְּהַקְּמַת הָעַם.

חָשַׁב מֹשֶׁה בְּלִבּוֹ: "אִירֵד אֲעֲשֶׂה זֹאת בְּלִי שְׂשׂוֹם שְׂכָבֵת יִפְגַּע? הֲלֹא יֵשׁ שְׂנֵי-עָשָׂר שְׂכָרֵי מִשְׁכָּל שְׂכָבֵת, יִהְיֶה לִי שְׂכָרֵי וְשֵׁנִים. לִי כִּסְיֵי שֹׁשֶׁבִים, וְאֵם אֲשֶׁר מִשְׁכָּל שְׂכָבֵת, יִהְיֶה לִי שְׂכָרֵי וְשֵׁנִים. אֲצַטְרֹף לְחֹרֵד שְׂנֵי, וְאִי הִי שְׂנֵי שְׂכָרֵי שִׁיחִיו לָהֶם מִמִּשְׁרָה וְקִיָּם בְּכָלֵךְ".

הִחֲלִיט מֹשֶׁה לְעֲשׂוֹת הַמְּלָכָה. הוּא הִכִּיר שְׂכָרֵי וְשֵׁנִים פִתְחֵי. עַל שְׂכָרֵי מִתָּחַם הָיָה פִתְחֵי זָקֵן, וְשֵׁנֵי פִתְחֵי מִשְׁאֵר חֲלָקִים. מִשְׁרָה קִפְּלֵ אֶת הַפִּתְחֵי וְהִנִּיחֵם אוֹתָם בְּקִפְּסָה.

ספורי צדיקים

המגיד ממעזריטש

גֶּזֶב סוּסִים

רבים ממלמדי המגיד הקדוש נהגו לישון בלילות על ספסלי בית המדרש...

למה לא כפייה אין כפייה

רבנים צדיקים יכולים להיות צדיקים מדי. ספרים גבוהים יכולים להיות גבוהים מדי < אם משה רבינו לא סובל גשמיות, כפי שמוכיחה פרשיית התאוה לבשר, למה הוא נלחם במרגלים שרוצים להישאר ברוחניות המדבר?

בני האדם מבפנים ומבחוץ, מבין את זה שאנחנו רוצים לאכול היום חביתה ומחר ביצת-עין, אבל משה רבינו הוא מלאך, איש של מעלה, והוא פשוט לא מבין. מה הקב"ה עושה? יוצר סוג של תיווך – שבעים זקנים, שצריכים מצד אחד לתפוס קצת מהרוח שיש למשה, אבל הם גם יודעים איזה טעם יש לחביתה ויכולים להבין בעיות שבעיני משה הן צרות של תינוקות קטנים.

בסופו של דבר משה ממשיך, ממשיך לדבר עם העם, לאהוב אותו, וגם להיות נכון למסור עליהם את נפשו. אבל להבין אותם, את הרציות הקטנות והגדולות שלהם, את מה שדוחק אותם בפופיק – זה לא.

זו בעיה כללית יותר שיש לנו. העולם מלא ברבנים, כל אחד גדול יותר מהשני, כל אחד דומה למלאך ה'. עכשיו, אם פלוני רק מעמיד פני מלאך – ניחא, עם זה אנחנו יודעים להתמודד. אבל לפעמים יש בעיה אחרת, אמיתית: כאשר באמת אותם רבנים וצדיקים – תוכם ככרם...

אחת הבעיות בהרבה מספרי המוסר היא, שלו ספרים אלו היו מיועדים למלאכים – המלאכים אכן היו מאוד נהנים מהם. אבל בני אדם? כמה פעמים המסילות ישרים עוסק בכסף או בענייני נשים? יכול להיות שהרמח"ל לא התעניין בכל אלו, אבל מה נעשה אנחנו? **הספר עוסק בהמון בעיות – ואף אחת היא לא שלי... אריסטו אמר – וציטט אותו הרמב"ם – ש"חוש המישוש חרפה הוא לנו"; אבל מה לעשות אם אני החרפה הווי מעניינת אותי, יש לי מה לקרוא על זה? כל ספרי המוסר הללו – הם פנטסטיים, אבל למחלות שאנחנו לא חולים בהן אף פעם. הבעיות שאנחנו חיים איתן יום-יום – בהן הספרים הללו לא עוסקים. יש כאלו שמציק להם אם לקב"ה יש דמות הגוף, אבל מה שלא נותן לישון בלילה – לעתים קרובות אלו דברים אחרים.**

באופן מעניין, בפרשת המרגלים יש היפוך של כל העסק. משה בוחר לתפקיד את הבריות הנעלות ביותר. ברור שכשהמרגלים שבים, הם לא משקרים בכוונה תחילה – "שלושה דברו אמת ונעקרו מן העולם... מרגלים". למה הם השמיצו את הארץ? אותם ראשי בני ישראל לא רצו את הכניסה לארץ באופן עקרוני. מוטב להם היה להישאר בעולם האידאלי של המדבר. אחרי הכל, זה הרי היה חלומו של כל כוללניק מצוי: צרכי הגוף מובטחים, יש הגנה ושמירה מעולה, לא צריך לעבוד.

אם מנסים לתאר לאן לשלוח ליטוואק אמיתי, של פעם – הרי שזה לשם; דבר לא מפריע ללמוד כמה שרוצים, מה יכול להיות יותר טוב מזה? ובארץ מה יקרה – כולנו ניעשה פלאחים, צריכים להשכים לחליבה, לעבודה, לצבא וכל כיוצא בזה. יכול להיות שהארץ פורייה, אבל מבחינה רוחנית – שום כלום. את כל הבעיות הנורמליות של העולם הזה – את זה המרגלים לא רצו. לכאורה משה רבינו היה צריך לתפוס את הצד שלהם, שרוצה להישאר ברוחניות ולא לרדת לגשמיות של ארץ ישראל. הרי אותה

בפרשת השבוע מופיעה הפעם הראשונה שבה משה רבינו נשבר: "אני לא יכול לסבול את זה יותר". כאשר עשו את העגל הוא לחם כארי; אחרי הצרות עם קורח, בן דוד שלו, שבסופו של דבר משה רבינו שלח אותו אחר כבוד היישר לשאול תחתיות, באו אליו בתלונות קשות – "אתם המיתם את עם ה'", אבל משה רבינו לא נשבר. אבל בפרשה שלנו, מה הם רצו? אוכל – וכאן משה רבינו התפרק: "האנכי הריתי את כל העם הזה אם אנכי ילידתיהו...".

מאיפה זה מגיע? מצד מסוים, משה רבינו הוא לא לגמרי בן-אדם. הוא סוג של "סופרמן", לא ממש שייך לעולם הזה. יש מימרה, די נועזת, בסוף דברים רבה: "וימת שם משה איש האלקים – מחציו ולמטה איש, מחציו ולמעלה אלוקים". יש צד אצל משה רבינו שבו הוא פשוט "שושבינא דמלאך", שליח ממרום. וכמו בסיפור על הולדת שמשון, יש מישהו שנראה כמו מלאך – שבסוף מתברר שהוא מלאך אמיתי.

כתוב בספרים שמשה רבינו הוא מ"נוני ימא דאזלי ביבשתא" – דגי הים ההולכים ביבשה. הוא לא באמת שייך ליבשה, אבל הוא ממשיך להסתובב כאן; למרות שהוא נראה כמונו ומתנהג כמונו, הוא חלק מעולם אחר. משה רבינו – "מן המים משיתיהו", הוא הגיע מהים, מעלמא דאתכסיא.

בכלל, יש כאן משחק מילים עם המילה משה – משה, במצרית, פירושו מים. משה שייך אם כן לעולם אחר, הוא סוג אחר של אדם – לכן כאשר הוא מסתכל על בני אדם אחרים, הוא לא מבין אותם. הוא דואג לעם ישראל, אוהב אותם, מוכן גם למות עבורם, אבל עדיין הוא לא ממש יחד איתם, לא ממש חלק מהם.

כל אחד מבין שעבודת פרך זה לא טוב – ובוודאי גם משה, שרוצה להוציא אותם ממצרים; כשהוא רואה עוול הוא מתערב – עם המצרי במצרים או עם בנות יתרו על הבאר; הוא גם מבין שאנשים צריכים מים, למרות שהוא עצמו יכול להיות ארבעים יום בלי אוכל ומים. אבל כשאנשים רוצים עוף, בצלים ושומים, הוא פשוט לא מסוגל להבין: מה אני, מטפל תינוקות? אדם מבוגר בוכה כי אין לו חתיכת עוף?

כשצריך מים – אני מתפלל על מים, כשאין אוכל – אני מתפלל על אוכל, אבל אוכל יש ומים יש, מה הסיפור? ברוך השם כולנו אניני טעם, כל אחד יודע אין אוכלים ושותים, ספרי הבישול הולכים ומתרכיבים עד אין שיעור, אבל כשמשה רבינו חושב על זה – זה פשוט נראה לו אינפנטילי. זה משה האיש, הוא לא מבין את הבעיות של שאר בני אדם, הוא לא מבין שאדם יכול לשבת ולחשוב איזו ארוחה תהיה לו היום, זה נראה לו מטופש. הוא הסכים לגאול אנשים מבוגרים, לא לטפל בתינוקות.

העניין הוא שלמעשה, לבעיה הזו אין פתרון. הסיפור לא נגמר בזה שהקב"ה אומר למשה: טוב, תנסה להבין אותם. "א-ל דעות ה'" – הקב"ה מבין את

שיהיה יורדת לתוך הגוף למה היא נכנסת? יש כאן כל מיני תאוות חדשות שהיא לא הכירה אותן. פה היא מתעסקת בהמון גועל נפש; היא צריכה לדאוג לצינורות הביוב של עצמה. סבא רבא שלי היה אומר: קראתי בספרים שלמלאך יש מליון פיות והוא שר שירים להקב"ה עד אין קץ, אבל אין לו כיסים עם פרוטה לתת לעני.

יצאה כאן דרשה קצת ציונית, אבל לא על השחרור ולא על צמיחת גאולתנו, אלא על הכניסה אל החומר, שהיא חלק מהעניין ומהתכלית של בריאת העולם. הכניסה לארץ, כמו ירידת הנשמה לגוף, דומה במובן מסוים לכל המהלך של בריאת העולם, עם כל מה שכרוך בזה. הקב"ה בחר לשכון בתחוננים, בעולם החומר והגשם. נכון ש"על כרחך אתה נוצר", אבל אדם יכול לומר: אם כבר להגיע לעולם, הכי טוב להישאר עובר חסר דאגות שלומד לו עם המלאכים. אבל הקב"ה אומר: אני לא רוצה אותך למעלה עם כל המלאכים - אני רוצה אותך אדם שחי בתוך העולם, תמחל על כבודך - ורד.

בשיתוף תלמידי ישיבת תקוע

"ירידה" רוחנית כללית - מתרחשת אצל כל אדם ואדם פרטי, כאשר הוא נושא אישה: "נחית דרגא ונסיב איתתא" - רד בדרגה ושא אישה. מי שנעשה חתן מתחיל להיות שייך לעולם הזה, לעסוק בענייני החומר והגשם, ומשה רבינו? הוא לא חי עם האישה שלו ולא גידל את הילדים שלו. אבל דווקא משה הוא זה שנלחם על הכניסה לארץ.

משה של פרשת בהעלותך לא מבין איך אנשים שייכים לעולם הזה; משה של פרשת שלח נאבק באלו שלא רוצים חיים גשמיים. לא רק שהוא נאבק בהם - הוא לא חס עליהם: זהו זה, נחתם דינכם - מעכשיו והלאה אתם רק פגרים מהלכים, עד שיגיע קצכם.

העמדה של משה, ושל הקב"ה, היא מאוד ברורה, אבל הבעיה הזו היא עדיין בעיה קיימת וממשית, לא בתיאוריה אלא בפועל ממש. כשיהודי יושב בחור"ל הוא יכול במובנים רבים לחיות חיים יותר רוחניים. אפשר לדאוג לזה שהידיים תשארנה נקיות, לא צריכים להרוג אנשים בצבא, לא צריך לנהוג כשפלים ונכזים בתור מרגלים, שזה מקצוע מגונה למדי. רבים טענו שזה

שעם ישראל חזר ארצה - זו שגיאה נוראית. במקום להיות עם רוחני, לא להיות שייכים לשום עם ומדינה, במקום זה באו כאן לארץ-ישראל.

פעם היה ידוע ומפורסם שליהודים יש חוש לשפות. מסתבר שהחוש נעלם מיד כשעובדים את הגבול לתוך ארץ ישראל... מנסים ללמד מישהו קצת אנגלית, כבר רואים שהחוש הזה אינו בנמצא. זו בעיה אמיתית, שעמדה גם בפני המרגלים במדבר: כשאנחנו נכנסים לארץ ישראל אנחנו מאבדים את הטוהר שלנו, את בהירות המבט.

משה רבינו עצמו, כשזה נגע אליו אישית, לא הרפה והתאמץ עוד ועוד בשביל להגיע אל הארץ. הוא לא רצה לאכול מטובה ולא לשבוע מטובה; הוא גם ראה את הנוף ואת העתידות עד סוף הדורות - אבל הוא ידע כמה זה שווה לשבת עם חתיכת אדמה פשוטה, ואת חתיכת האדמה הפשוטה הזו הוא רצה. משה האיש, שלא היה לו דבר וחצי דבר עם העולם הזה באופן אישי, בסופו של דבר ידע שהקשר הממשי עם הארץ זה הדבר שבשבילו יצאו ממצרים, לא בשביל להיות אינטלקטואלים גדולים ולכתוב ספרים. יש בדברי חז"ל - על חטא העגל והמאבק של משה שלא ישמידו את ישראל - שמשאמר לקב"ה: "יאבד משה ואלף כמותו, ואל יאבד אחד מישראל". משה הבין שבסופו של דבר, המטרה שלו, המטרה שבשבילה הוא הוציא את ישראל ממצרים, היא בשביל לשבת עם חבורת הערב-רב הזו שבוכה על הבצלים והשומים.

נכון שלמשה יש גבול - כשמתחילים לדבר על השאלה איך הם יצלו את העוף הוא כבר לא יכול לשאת את זה, אבל הוא יודע שאלו הם האנשים שבשבילם כל זה נעשה, ולכן צריך להילחם עליהם. למרגלים מצד שני הוא אומר: אתם רוצים להיות נשמות טהורות? אתם תמותו פה במדבר, ותוך כך וכך שנים איש לא יהיה טרוד יותר בענייני הגוף שלו.

יש שיר מפורסם: "הנשמה יורדת לתוך הגוף וצועקת וי וי וי" - ממש מאיגרא רמה לבירא עמיקתא, "ירידה זו צורך עליה, עד שכל זה הוא כדאי". לנשמה הטהורה אין עסקי ממון ועסקי נשים. עכשיו

ימי העיון בתנ"ך במכללת הרצוג

התחמה
במחיר מוזל
עד י"ח בתמוז (7.7.21)

ראשון-חמישי, ג'ז' במנחת אב, תשע"ט

4-8 באוגוסט, 2019

למעלה מ-30 שנה שמכללת הרצוג מובילה את לימוד התנ"ך באמצעות מגוון רחב של מיזמים ותוכניות לימוד לצעירים ולמבוגרים כאחד

הגוגל של התנ"ך

hatanakh.com

שיעורים, מאמרים, פרשנויות, מפות מקראיות, אפליקציית לימוד יומי לכל המשפחה ועוד...

לילות התנ"ך

היכל שלמה, ירושלים

שיעורים בערבי חמישי בימי המצרים. ברוח ימי העיון בתנ"ך.

ימי העיון בתנ"ך

אלון שבות, גוש עציון

חמישה ימים בימי תשעת הימים. מעל 200 שיעורים וסדורים העוסקים בתנ"ך.

הרצוג. לדעת. לחנך.

לתוכנית המלאה ולהרשמה היכנסו לאתר המכללה herzog.ac.il

יש נך שאלה בעבודת ה' סמס נ-
054-4530951

נפשי בשאלתי

הרב יהושע שפירא, ראש ישיבת רמת גן

איך מצליחים להימנע משחיקה באהבת ה'?

הנפש שלנו איננה קבועה ודוממת, אלא מתחדשת ונובעת ללא הרף, היא בעצם מבקשת להתקדם ולהתעלות ולא לעמוד במקום אחד. לכן הריטואל של הרגל שחוזר על עצמו 'מייבש' אותה, מפני שהיא תובעת יותר.

פעמים רבות השחיקה בקשר עם המשפחה הקרובה עלולה ליצור קשיים מפני שאנחנו נוטים להכניס אותו למגירה של ה'מובן מאלין' - מובן מאליו שיש לי בן או בת זוג, מובן מאליו שיש לי הורים וילדים, והמובן מאליו הזה משכיח מאיתנו את נביעת החיים המתחדשים שיכולים להביא אושר עצום דווקא לקשר המשפחתי.

נטייתנו להחליף את הקשר עם ה' יתברך במסגרת של 'מובן מאליו' חריפה הרבה יותר, מפני שאין לנו מפגש נראה לעין איתו. ועל כן אנחנו צריכים להעמיק בלימוד העניינים המעוררים אהבה זו, ובתשומת לב לכל המאורעות שעוברים עלינו כמבטאים מפגש עם הטוב האלוקי ששופע עלינו בהשגחה פרטית. זו מלאכה שדורשת יצירתיות ותשומת לב מרובה כדי לחדש בה ולהעשיר אותה, כך שהיא תיגע במקום כזה שיגרום שלא רק שלא נישחק, אלא שעבודת ה' תיהפך לנקודת החיים המופלאה, העמוקה והמרגשת ביותר.

האם בהלכה יש מרכיב של חופש?

בוודאי, והוא מופיע בשני הקשרים: אחד, במקום בו יש מחלוקת פוסקים או שיקולים אחרים שמביאים את הפוסקים למסקנה של "המקל יש לו על מי לסמוך, והמחמיר תבוא עליו ברכה". הכרעות כאלו של רבותינו משאירות חופש לאדם, כל אחד לפי עניינו וסיבותיו.

סוג שני של חופש בהלכה הוא הידורי מצווה. זהו המקום שבו האדם מבטא את ההעדפות האישיות והקישור האישי שלו למצוות, ובוחר להרחיב במצווה מסוימת מעבר לנצרך. דוגמה מפורסמת לדבר היא הסוכה, שאין לה גדרים מדויקים, אבל מנהג ישראל הוא שמפני חיבוב המצווה מתמסרים גדולים כקטנים לייפות אותה ולהדר בה. דוגמה נוספת היא מצוות צדקה, שהגבולות בה אינם תחומים במדויק, גם צדקה בממונו, ועוד יותר אצל אלו שגומלים חסד בגופם ומקיימים בזה מצוות "ואהבת לרעך כמוך" בהידור.

האם יש ערך בהנאה (טיול בטבע, למשל), בלי שהיא תהיה מחוברת לקדושה?

לעיתים טיול מהנה בטבע הוא מצווה, מפני שעל ידו קשרי המשפחה משתבחים, ההתפתחות בלימוד התורה מתגברת, אהבת הארץ מתעמקת וכיוצא בזה, ולפעמים הוא איסור - כגון שהוא בא על חשבון אחרים, או שיש בו ביטול תורה או במקומות שגדרי הצניעות פרוצים בהם.

השאלה היא על מעשה רשות שאין בו איסור ולא חובה. אף על פי שרבו בחיי, בעל "חובות הלבבות", סובר שאדם צריך לדקדק היטב עד שימצא לו מקור לחובה או לאיסור, אנו נוהגים כדעת הראב"ד שמעשה הרשות הוא אכן רשות, אין בו מצווה ואין בו איסור, ויחד עם זאת גם אותו כדאי לכוון למטרות טובות ונעלות, ועל ידי כך לזכות למעלה יתרה. אבל גם אם לא מצא אדם דרך לרומם את מעשיו, מעשה הרשות הוא מותר. טיול בארץ לשם אהבתה והקישור אליה הוא בוודאי סניף מסוים של מצוות ישוב ארץ ישראל.

בס"ד

המספר האטומי של סידן המספר החושלם הקטן ביותר המספר הראשוני השמיני

פותרת? חקומך איתנו!

יום פתוח

20.6.19
י"ז סיוון, תשע"ט

החל מהשעה 17:00

קמפוס טל - בנות
רח' בית הדפוס 7, גבעת שאול, ירושלים

קמפוס לב - בנים
רח' הועד הלאומי 21, גבעת מרדכי, ירושלים

המכינה לאקדמיה
מכינת ריענון | מכינה מלאה

תואר שני

חדש!

כריית מידע *M.Sc. DATA MINING

פייקה / הנדסת אלקטרו-אופטיקה M.Sc.
סיעוד *M.S.N. + Nurse Practitioner

הפקולטה לניהול B.A.
חשבונאות ומערכות מידע
מנהל עסקים

הפקולטה למדעי החיים והבריאות
סיעוד B.S.N.
ביואינפורמטיקה B.Sc.

הפקולטה להנדסה ומדעי המחשב B.Sc.
הנדסת אלקטרו-אופטיקה
הנדסת חשמל ואלקטרוניקה
הנדסת תוכנה
הנדסת מערכות תקשורת
הנדסת תעשייה וניהול
מדעי המחשב

4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50

שכר לימוד אוניברסיטאי | שנה ראשונה חנים לבוגרי צבא ושירות לאומי

